

Viata si lucrarea lui Dumitru Cornilescu

(Traducătorul Bibliei în limba română modernă), de *Alexandru Măianu*

Dedic această lucrare mamei mele, care mi-a pus în mână Biblia în traducerea lui Cornilescu, înaintea oricărei alte cărți de religie, de literatură sau de știință. Respectul nemăsurat pe care ea mi l-a inspirat față de principiile de viață cuprinse în Biblie mi-a călăuzit pașii în anii buni, ca și în cei de grele încercări, așa cum nimeni altul nu putea s-o facă. Mulțumesc pe această cale tuturor celor care au contribuit într-un fel sau altul la apariția acestei cărți. Mai întâi mulțumesc Doamnei Anna Cornilescu pentru timpul pe care mi l-a acordat pentru a răspunde întrebărilor mele. Apoi celor care au citit manuscrisul și mi-au făcut recomandări și propuneri de îmbunătățire, între ei citez în mod deosebit pe Horia Azimioară, Dr. Peter Trutza, Marioara și Dănilă Pascu...

Alexandru Măianu

Cuprins

Cea mai mare descoperire

Primii pași
descoperire crucială
Scurtă retrospectivă istorică
Traducerea Bibliei
Tipărirea Bibliei

Lumină în întuneric

Începe să se lumineze de ziuă!
Întoarcerea la Dumnezeu
întărire și un început
"Cuibul cu barză"
Marea confirmare
Împotriviri

În exil

Peregrinări
Ländly
În doi
Pe cont propriu

A doua viață

Privind înapoi spre țara lui

Altă usă deschisă - America

Din nou acasă... la lucru...

Recunostiintă

O viață sfântă - O cale de urmat

Viață sfântă

Cale de urmat

Prefată

S-au împlinit de curând 60 de ani de când Dumnezeu a făcut românilor din țară și de pretutindeni un mare dar - Biblia, într-o traducere românească autentică, în graiul limpede și melodios care ne-a înaripat mintea și inima citind pe Creangă, Eminescu, Cosbuc. Traducătorul Bibliei, despre care este vorba, a făcut pentru starea spirituală a poporului român, mai mult decât oricare altul dintre înaintașii lui. El a introdus în casele românilor Cuvântul lui Dumnezeu, hrănindu-i cu hrana spirituală pe care nici un scriitor laic nu ne-o putea da. Și acest om, spre deosebire de scriitorii amintiți mai sus, a rămas toată viața un necunoscut publicului român, deși a trăit până în zilele noastre, fiind activ de-a lungul primelor trei sferturi ale veacului nostru, în anul 1975, la vârsta de 85 de ani, a trecut în împărăția luminilor, cel care a propovăduit lumina lui Dumnezeu fără întrerupere o viață de octogenar, atât în românește, cât și în principalele limbi moderne. Deși a fost nevoit să trăiască ultimii 50 de ani ai vieții între străini, departe de vatra strămoșească, el nu a uitat niciodată România. Am avut privilegiul ca în ultimii ani ai vieții sale să-mi scrie și să-mi aud glasul. Vorbea cea mai autentică limbă românească, limbă pe care a iubit-o și în care a gândit până în ultimul ceas al vieții sale, deși 50 de ani nu a vorbit-o nici măcar în casă, soția nestiind românește. Rândurile care urmează sunt un prinos foarte modest adus memoriei lui Dumitru Cornilescu, la scurt timp după ce ne-a părăsit. Dar chiar dacă el nu mai este printre noi, el a rămas cu noi și va fi cu noi atât timp cât se va vorbi românește, prin cele 5 000 000 de Biblii, în traducerea sa, care s-au răspândit până în prezent în casele celor ce vorbesc românește pe toate continentele. Și Biblia tradusă de el continuă să se răspândească în cel puțin 100 000 de exemplare în fiecare an. Dacă alte cărți de valoare ale culturii și spiritualității românești au fost înlocuite în timp cu altele mai noi, curând după apariția lor, Biblia în traducerea lui Cornilescu este încă pentru cei ce vorbesc românește, aceiași ca și acum 60 de ani. Și aceasta pentru că traducătorul ei folosește cel mai autentic limbaj românesc, care se adresează atât cărturarului și cercetătorului, cât și fiecăruia din popor, dintre care trebuie menționată multimea celor care au învățat să citească, folosind ca abecedar chiar Biblia tradusă de Cornilescu. Fiind de o modestie impresionantă, caracteristică marilor personalități, și ascunzând cu grijă de urechile marelui public orice ar fi putut constitui un prilej de mândrie pentru el, se cunosc foarte puține amănunte despre viața lui intimă. Luptele de mare intensitate spirituală pe care le-a dus cu sine însuși, cu

Dumnezeu si cu lumea, ne vor rămâne necunoscute pentru totdeauna. Nu stim nimic în afară de ceea ce el însusi ne-a lăsat scris, într-o formă foarte simplă, într-una din cele mai modeste (si în acelasi timp pline de putere) broșuri crestine care s-au publicat în limba română: „*Cum m-am întors la Dumnezeu si cum am spus si altora*”. Am citit-o de mai multe ori: când eram doar un copil, mai târziu, ca si acum, când scriu aceste rânduri. De mai multe ori, citind-o, am avut de gând să scriu câte ceva despre autorul ei, despre conceptia lui asupra creștinismului, asa cum i-a fost descoperit de Dumnezeu. Dar de fiecare dată am abandonat intentia aceasta până acum. Am abandonat-o, convins fiind că nu voi putea adăuga nimic de fond la expunerea autorului însusi, mai mult decât clară, completă si revelatoare. Mi s-a părut că as comite un sacrilegiu. Dar acum, după ce am a vut ocazia să comunic personal cu autorul prin scris, si apoi să iau cunostință personal cu mostenirea spirituală pe care a lăsat-o în dar viitorimii, după ce m-am inspirat din atmosfera de har de pe meleagurile unde a trăit, în casa în care a trecut la Domnul său, îndrăznesc să rup vălul care i-a acoperit viata si să fac cunoscut românilor pe acela care a făcut mai mult bine spiritual neamului său decât multi altii. Căci prin el, si pentru noi românii, „Cuvântul S-a făcut trup, si a locuit printre noi, plin de har si de adevăr”. Scriind aceste rânduri am încercat să redau nu numai lucrarea lui, ci si simplitatea, modestia care l-a caracterizat pe Dumitru Cornilescu. Am încercat s-o fac pentru a continua iar nu a întrerupe, ceea ce a constituit pentru creștinii din tara noastră, din Elvetia, din America si din alte țări, o minune a vremurilor noastre: un om mare, într-un învelis fără strălucire; un mare lucrător al lui Dumnezeu, într-un trup de lut, plin de toate slăbiciunile oamenilor, dar în acelasi timp întărit de harul lui Dumnezeu. Dumitru Cornilescu a trecut de curând la Domnul său, pe care l-a iubit, l-a înțeles, l-a ascultat si l-a introdus în casele multora din poporul său, în forma cea mai reală posibilă, prin Cuvântul scris, în acest fel lucrarea lui a fost si continuă să fie o binecuvântare pentru toti cei ce citesc românește si însetează după Cu vântul lui Dumnezeu. Ca si lucrarea sa, viata lui Dumitru Cornilescu a fost o binecuvântare pentru multi. Cunoasterea vietii lui de către cei care l-au descoperit pe Mântuitorul citind Biblia tradusă de el, ascultând predicile lui în direct si prin radio, sau citind cărțile scrise de el, nu poate fi decât de un real folos. Rândurile care urmează sunt o mărturie a puterii fizice, sufletesti si spirituale care l-a însufletit de-a lungul întregii sale călătorii pe acest pământ. Fie ca ea să dea un nou imbold vietii de credință a celor răscumpărați din felul desert de vietuire, prin citirea Bibliei. Iar pentru cei care nu au citit-o încă si nu au descoperit izvoarele de apă vie care curg din ea, fie ca mărturia vietii si lucrării lui Dumitru Cornilescu, cuprinse în rândurile care urmează, să constituie un imbold pentru citirea ei, spre spiritualitate. Lucrarea de față se adresează de asemenea preoților ortodocși români, în ea ei vor reîntâlni un remarcabil coleg de breaslă, care, prin traducerea Bibliei si prin propovăduirea principiilor descoperite în ea, a adus o contribuție deosebită la realizarea menirii de preot, care este luminarea oamenilor prin Evanghelie. Public aceste rânduri cu ocazia unei duble aniversări: 60 de ani de la tipărirea primei editii a Bibliei în traducerea lui Dumitru Cornilescu si 90 de ani de la nasterea lui, la 4 aprilie 1891.

ALEXANDRU MĂIANU Fargo, 4 aprilie 1981

"Niciodată o ființă umană nu a strigat către Dumnezeu fără să primească răspuns."
D. Cornilescu

Partea întâi

Cea mai mare descoperire

„Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vădea un duh de înþelepþiune si de descoperire în cunoasterea Lui.” (Efeseni1:17)

Primii pasi

„...au făcut din mântuirea aceasta tinta cercetărilor si căutării lor stăruitoare.” (1 Petru 1:10)

„Alaltăieri, la casa părintilor săi din comuna Slasoma, judetul Mehedinti, plasa Câmpul Blahnita, s-a născut Dimitrie, de sex bărbătesc, fiul lui Ion Cornilescu, de profesie învățator, si Eufimia I. Cornilescu, de profesie menajeră casnică...” Asa stă scris în Extractul după registrul de stare civilă, datat 4 aprilie 1891. Martori la declararea nasterii lui au fost doi țărani de 40 si 50 de ani, care nu stiau carte. Atunci nu exista încă o Biblie - Cornilescu, pe care au învățat mai târziu atâția țărani să citească! Zece zile mai târziu, copilul a fost botezat în Biserica Ortodoxă din Turnu Severin, „Grecescu”, desi în comuna de nastere exista biserica „Sfintii împărați Constantin si Elena”, în care tatăl său fusese botezat cu 25 de ani mai devreme. Dacă tatăl său era învățator, iar mama casnică, asta nu înseamnă că familia nu avea de-a face cu religia ortodoxă decât prin primirea botezului de obste. Dimpotrivă! Bunicii lui din partea ambilor părinti au fost preoti ortodocsi în două comune de vază din partea Mehedintilor. Bunicul dinspre tată a fost preotul Constantin Corneliu, născut tot în comuna Slasoma, iar bunicul dinspre mamă a fost preotul Andrei Vasilescu, din comuna vecină Dobra. Sotiile lor, bunicile copilului Dimitrie, erau amândouă fiice de preoti, însusi Corneliu, numele care a devenit mai târziu Cornilescu, aminteste de mănăstire, probabil de Sfântul Munte, de Ierusalim. Religia ortodoxă era toată mândria familiilor de preoti din neamul cărora s-a ridicat cel care avea să zdruncine mai târziu multe din traditiile adânc înrădăcinate ale Bisericii Ortodoxe române. Si aceasta numai prin redescoperirea râurilor de apă vie care izvorăsc din Biblie. Era o traditie nestrămutată atunci, ca fiul unui preot să se facă preot, sau cel puțin învățator: pentru a da sătenilor săi apa vietii, de la altar, sau măcar apa limpede a izvorului de limbă si traditie românească, de la catedră. Dacă tatăl său a fost mai puțin atras de chemarea mosilor si strămosilor săi, Dimitrie nu numai că a urmat-o, dar mai mult, după cum vom vedea mai departe, el a readus în familie, în timpurile moderne, atractia pe care probabil unii dintre înaintasii lui au avut-o pentru ascetism, pentru călugărie, pentru preocupările exclusiv duhovnesti. A făcut-o însă cu o putere nemaîntâlnită până atunci nu numai în familie, dar în tot neamul românesc! Scoala primară a făcut-o sub îngrijirea tatălui său, în comuna Slasoma; însă după aceea nu a mers la liceul din Turnu Severin, ca tatăl său, ci a plecat la Bucuresti, unde a urmat Seminarul teologic ortodox. Pe elevul si apoi seminaristul Dimitrie îl caracteriza o mare sete de cunoastere. Lucrul acesta era evident nu numai pentru dascălii si colegii lui, ci si pentru oricare altul care intra în legătură cu el. De altă parte, nu concepea să facă ceva pe jumătate: era un om dintr-o bucată. Mai mult decât oricare dintre cei 400 colegi de seminar, era un pasionat cititor, răscolind toate cărțile sfinte care-i veneau la îndemână: mai întâi din mica bibliotecă a tatălui său, din biblioteca seminarului si din marile biblioteci bucurestene, iar apoi si din străinătate. Căuta cu înversunare ceva, despre care nimeni nu-i putea spune nimic: era mesajul Evangheliei pe care nu-l aflase încă. Viata si lucrarea lui nu pot

fi înțelese dacă la aceste însusiri ale lui nu o adăugăm pe a patra și cea mai importantă dintre ele: iubea pe Domnul Isus Hristos dintr-o pornire lăuntrică, personală! Din păcate nu întâlnea pe nimeni care, având o legătură personală cu Mântuitorul, să-l inițieze în tainele părtășiei cu El! După cum spunea el însuși în broșura citată mai sus „nu exista nici o persoană întoarsă la Dumnezeu în seminar, și nu știam ce înseamnă să ai un Mântuitor personal. Dar Îl iubeam fără să-L cunosc.” Trebuie menționat faptul că tânărul Dimitrie nu și-a ales să studieze seminarul numai ca să continue tradiția moșilor și strămoșilor săi. Mai mult decât orice simțea chemarea de a fi păstor de suflete și ar fi dorit să-o facă cu toată cucernicia și toate forțele spiritului său, cu voința sa nestăvilă, încercând să, afle într-o parte și alta în ce va consta viitoarea lui slujbă, a constatat însă că „nu putea afla cum va fi”. Această afirmație a lui pare cel puțin de neînțeles, dacă nu chiar stranie, ținând seama de faptul că trăise și studia între preoți. „Cum tinere Dimitrie, nu știi ce înseamnă să fii preot ortodox?” O, da! Asta știa el foarte bine, dar nu despre asta este vorba în mărturisirea lui! Pentru că el nu învăța seminarul ca să-și câștige pâinea cu usurință, făcând slujbe religioase. Pe el îl preocupa mântuirea sufletului său și a sufletelor celor din neamul său. Și pentru că îl caracteriza un fel de a fi cu totul neprefăcut, directorul seminarului, o cunoscută față bisericească a vremii, știa toate frământările prin care trecea tânărul seminarist, într-o zi, pentru a răspunde întrebărilor insistente cu care acesta îl asalta, directorul seminarului l-a chemat la el și i-a dat un catalog cu cărți religioase din alte țări, pe care el însuși nu le comandase, dar care, zicea el, „vor răspunde, poate, la unele din întrebările tale”. Dimitrie a rămas uimit când a văzut că există așa de multe cărți creștine, din care, pe vremea aceea, la noi în țară nu exista aproape nici una. A început deci să comande personal unele din acele cărți din străinătate, și să le citească cu nesat. Pe când le citea, a constatat că toate vorbeau de o viață creștină deosebită, cu totul diferită de viața religioasă pe care o vedea în țara lui. Pe măsură ce trecea vremea se înflăcăra tot mai mult despre o astfel de viață și își zicea: „Asta are să fie slujba mea când mă voi face preot: să fac cunoscută poporului nostru această viață.” Întrebarea era însă: Cum? Om de acțiune imediată, nu a așteptat să devină mai întâi preot. A început încă din seminar a traduce capitole din aceste cărți, iar uneori chiar cărți întregi și să le transmită spre publicare aproape la toate revistele religioase din țară. Se aștepta să vadă viața despre care vorbeau aceste cărți dar, după cum el însuși mărturisea, „viața nu venea”. Când a terminat seminarul, înainte de a împlini 20 de ani, era deja cunoscut în țară ca unul care se interesa îndeaproape de menirea slujbei de preot. Dar el nu numai că se interesa, ci o și exercita într-un mod necunoscut până atunci, deși era numai elev. Cursurile pe care le-a urmat apoi, ca unul dintre cei mai conștiincioși studenți ai Facultății de teologie din București, nu-l împiedicau să-și continue lucrarea începută ca elev, aducând tot mai mult la cunoștința poporului român și în primul rând a preoților, ce înseamnă să fii cu adevărat creștin, așa cum înțelegea el atunci. Cele materiale de care avea nevoie ca student depășeau resursele familiei. De aceea tânărul Dimitrie se întretinea singur. A fost mai întâi pedagog la seminar. Nevoile materiale ale unui tânăr așa de duhovnicesc erau însă limitate. Din economiile pe care le făcea a început să tipărească o parte din capitolele și chiar din cărțile traduse și să le distribuie pe contul său în țară. Dar cu toate acestea, viața pe care o aștepta, nu venea! Își zicea mirat: „Ciudat lucru! Sunt aceleși cărți, aceleși gânduri; de ce nu vine această viață despre care vorbesc ele?” Dar studentul Dimitrie era prea matur în gândire și avea o dorință după adevăr prea puternică, pentru ca să abandoneze, în căutările lui după adevăr a descoperit o mișcare religioasă care se asemăna oarecum cu dorințele lui și s-a simțit atras de ea imediat. Este vorba de o lucrare pe care un alt

teolog, de mare renume mai târziu, o initiase ca si Cornilescu, numai din dorinta profundă de a ajunge el însusi la adevăr, pentru a sti apoi cum să-l predice enoriasilor săi. Mișcarea fusese începută de preotul Tudor Popescu de la Biserica Cuibul cu Barză, din Bucuresti, la scurt timp după ce ocupase acest post, în 1912. Datorită numelui bun de care se bucura, a predicilor de înaltă tinută si a darului de vorbitor, Tudor Popescu a atras repede în jurul său, la această biserică, nu numai mult popor, dar si personalități de vază ale vremii preocupate de probleme religioase atât pentru ei personal, cât si pentru tara lor. Desi nu stia încă nimic despre planul de mântuire al lui Dumnezeu, preotul Tudor Popescu era foarte iubit si apreciat de enoriasii săi. Cel mai activ intelectual dintre cei atrasi de lucrarea de la Biserica Cuibul cu Barză a fost tânărul Dimitrie Cornilescu. Între cei doi s-a stabilit o legătură desigur rânduită de Dumnezeu, desi erau firi foarte deosebite. De aceea, la început nu s-au simpatizat reciproc. Totusi, Tudor Popescu l-a numit pe tânărul Dimitrie Cornilescu diacon la biserica sa. Târziu, la bătrânețe, Tudor Popescu spunea: "Eu tineam la personalitatea mea, tineam să nu mă iau după altul". Destul de repede, tânărul diacon i-a devenit prietenul cel mai apropiat, iar nu numai colaborator, în amintirile sale de mai târziu, Tudor Popescu spunea despre el: "Dumitru Cornilescu era foarte vioi si producea învioreare în ceilalti. El se ocupa cu tipăritul. Traducea, tipărea, si plasa cărțile si tratatele la noi în biserică, îmi plăcea ca lumea care vine la biserică să plece cu ceva în mână, cu ceva scris..." Dumitru Cornilescu a fost 4 ani diacon la Biserica Cuibul cu Barză, în această perioadă era, fără nici o îndoială, cel mai activ teolog pe care l-a avut România, fiind neobosit la orice activitate bisericească. Citea enorm, traducea cu o repeziciune uimitoare tot ceea ce-l interesa si voia să facă cunoscut si altora, în acest fel s-a făcut cunoscut publicului român ca cel mai fecund traducător si scriitor de literatură creștină al vremii. Prin acest vas ales al lui Dumnezeu, credinciosii din România au cunoscut pe unii din scriitorii creștini renumiti: Frank Thomas, F. Bettex, R.A. Torrey, S.D. Gordon, J.H.M. Conkey, G. Miiller, C.H. Machintosh si altii. Cărțile lor l-au pregătit pe neobositul cercetător în cele sfinte, să descopere importanta Cărtii Cărtilor - BIBLIA, fără însă ca prin citirea lor să înțeleagă mare lucru despre mântuirea prin jertfa de pe Golgota. Tradiția ortodoxă era nefolositoare în acest scop, ba chiar mai mult, îl împiedica să înțeleagă ceva din cărțile citite în această privință, si nu avea încă temeiul puternic, pe care numai Biblia însăși îl putea constitui. Mai târziu, când prin lucrarea celor doi preoti, Dumnezeu si-a adăugat la poporul Său de pe pământ martori si în tara lor, aceste traduceri au constituit timp de peste o jumătate de veac, cărțile de căpătâi ale generatiilor de credinciosi care s-au ridicat în România, până în zilele noastre. Reproduse din nou în ultimii 10 ani, ele reprezintă si astăzi literatura creștină de căpetenie pentru credinciosii români care nu cunosc limbi străine. Dumitru Cornilescu era plin de o râvnă nestăvilită pentru datinile ortodoxe strămoșesti, pe care el însusi le păzea cu sfintenie. Dar în acelasi timp, cu aceeași credinciosie, ducea o activitate neobosită de moralizare a poporului, în afara canoanelor bisericii, în acest sens considera că scrisul, cartea, au un rol foarte important. De aceea, a contribuit la înființarea unui cerc, condus de un comitet de preoti, denumit „Ia si citește", care avea drept scop sustinerea credinței strămoșesti si moralizarea poporului cu ajutorul tipăriturilor precum si prin conferinte religioase. Cele mai multe dintre ele au fost traduse, scrise si tinute de Dumitru Cornilescu. În acest fel, timp de peste 4 ani (1912-1916), el a lucrat intens la traduceri, publicarea de cărți religioase si vorbea în public de mai multe ori pe săptămână. Vorbea în cadrul cercului amintit, la Biserica Cuibul cu Barză, si oriunde era chemat să prezinte celor invitati probleme religioase. Dar nu stia încă

ce înseamnă mântuirea, nu cunostea încă pe Domnul Isus ca Mântuitor personal. El nu stia încă ce înseamnă întoarcerea la Dumnezeu!

O descoperire crucială

„Oricui va bea din apa pe carei-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă care va tâsni în viața vesnică”. (Ioan4:14)

La starea generală de neliniste și nesigurantă care a cuprins poporul român la începutul veacului nostru din motive politice, nationale și culturale, poate că cel mai mult a contribuit nemulțumirea poporului și a tinerei intelectualități cu privire la cele religioase. Ortodoxismul nemulțumea profund poporul, pe intelectuali și pe însisi preoții constienți de importanta sarcinii lor înaintea lui Dumnezeu și a sufletelor oamenilor. Presa vremii exprima foarte clar această nemulțumire. Dumitru Cornilescu făcea tot ce era posibil pentru a da răspunsul cerut multimei întrebărilor care se puneau, pentru a face rânduială în confuzia generală. Din nenorocire, se lupta cu morile de vânt. Și ceea ce este mai important este că nu descoperise încă „sabia Duhului care este Cuvântul lui Dumnezeu”. Amintindu-și, câțiva ani mai târziu, despre acea vreme, el scria într-o revistă: fusesem 4 ani diacon sub Tudor Popescu la aceeași biserică și nu rareori vorbeam despre starea de lucruri din lumea noastră creștină și ne exprimam părerea de rău că nu se vede nici o învioreare nicăieri”. De ce? Ei nu puteau să înțeleagă atunci ceea ce au descoperit numai după aceea, ceea ce astăzi nu mai este nici un secret pentru noi: lipsea izvorul, lipsea Cuvântul lui Dumnezeu dătător de viață! El nu era cunoscut, nu era pretuit, nici de cele mai cunoscute fete bisericești ale vremii. Seminarul și facultatea de teologie dădeau țării specialiști în istoria ortodoxiei, cunoașterea unui noian de tradiții și forme goale, care nu numai că nu duceau pe cei ce le învățau la Dumnezeu, dar mai mult, îi împiedicau să fie cu adevărat păstori sufletești, care să conducă sufletele la Dumnezeu. Orbirea lor era nu numai totală, dar era și poleită cu cunostințe și practici care îi împiedicau să ajungă la Dumnezeu, ducând astfel în rătăcire, odată cu ei, și poporul, care îi considera păstori spirituali. Deși diplomat în teologie cu succes răsunător, Cornilescu își dădea seama că ceva de bază îi lipsește, dar nu stia încă ce. Puterea despre care citea în cărțile pe care le traducea fără încetare nu-și făcea apariția nici în viața lui și nici a celor care lucrau cu el în același scop. A început să se gândească mai temeinic asupra acestor lucruri, citind cărțile respective cu multă atenție, în acest fel a făcut o mare descoperire. A observat că toate cărțile citite vorbesc despre o singură carte - Biblia! În ele se spunea că fiecare om trebuie să aibă Biblia, s-o citească zilnic și s-o trăiască. Ca și alte idei din această broșură, și aceasta poate fi stranie pentru tinerii de astăzi din țară, dar mai ales pentru cei care trăiesc în țările creștine. Cum era posibil ca poporul să nu poată citi Biblia? Dar mai ales cum era posibil ca un student în teologie să n-o fi citit încă? Ce mare descoperire este faptul că Biblia trebuie să fie în casa fiecărui om și să fie citită zilnic, să fie îndreptarul de viață al fiecărui om, cu atât mai mult al unui teolog! Pentru ca cititorii să înțeleagă importanta lucrării făcute de Dumitru Cornilescu, și cât de mare este într-adevăr descoperirea pe care a făcut-o, este nevoie să cunoaștem câteva fapte din istorie. Există date istorice care atestă existența unor forme organizate de manifestare religioasă ortodoxă la românii de la nord de Dunăre, încă din sec. XIII. Până la unirea Principatelor, Biserica Ortodoxă Română a fost o parte a Bisericii Ortodoxe Ruse, slujbele religioase făcându-se în limba slavonă. De

abia în anul 1885, patriarhul Constantinopolului a publicat recunoasterea independentei Bisericii Ortodoxe Române. Dar si după introducerea limbii române ca limbă oficială a slujbelor religioase, datorită faptului că aceste slujbe sunt cântate într-o limbă guturală, practic complet neînțeleasă, enoriasul ortodox nu înțelege nimic din mesajul pe care aceste slujbe îl aduc. De fapt, si dacă ar înțelege, ar constata că întreaga slujbă este dedicată proslăvirii unei multimi de sfinti si datini ortodoxe adăugate an de an la Cuvântul lui Dumnezeu, care a ajuns să cuprindă, în cadrul unei slujbe de câteva ore, numai câteva minute. Mai mult, transmiterea acestui text biblic, de asemenea într-o formă cântată, si într-o limbă românească veche, din care cei tineri nici nu înțeleg multe cuvinte, face ca enoriasul să participe numai fizic la slujbe. El intră de cele mai multe ori în biserică pentru câteva minute, aprinde o lumânare, si iese la treburile lui zilnice, socotind că astfel si-a făcut datoria; pentru că si dacă ar zăbovi mai mult tot nu ar înțelege nimic. Dar ceea ce este cel mai important, este faptul că despre mântuirea păcătosului, despre scopul venirii Domnului Isus pe pământ, despre mostenirea vietii vesnice, nimeni nu stie nimic, ca si cei mai multi preoti ortodocsi. Nu este curios deci că un seminarist si apoi student eminent la facultatea de teologie ortodoxă era nevoit la începutul acestui veac să-si procure câteva cărți si brosure crestinești din Occident, ca să descopere importanta Bibliiei, Nimeni nu putea să-l ajute atunci în România. Si din păcate, situatia a rămas aceeași până astăzi, atât în ceea ce privește marele public, cât si preotii ortodocsi. Cine vrea să afle însă astăzi adevărul poate s-o facă, deoarece are la dispoziție Biblia, în traducerea lui Cornilescu, si brosurile pe care acesta, si apoi altii după el, le-au tradus si scris, în intervalul dintre cele două războaie mondiale. De asemenea, Vestea cea Bună a mântuirii prin har, prin jertfa de pe Golgota a Domnului Isus, este făcută cunoscută publicului român în cadrul serviciilor crestine ale celor 4 culte neoprotestante autorizate în prezent în România, si anume: Cultul Baptist, Cultul Adventist, Cultul Penticostal si Cultul Crestin după Evanghelie (în 1981, la data publicării primei editii. N. Ed) Dar să revenim la viata lui Dumitru Cornilescu. Văzând cât pret se punea în acele cărți pe citirea Bibliiei, tânărul Dumitru si-a zis: „Iată un lucru pe care nici eu nu-l fac. Asta trebuie să fie pricina pentru care viata nouă zăboveste să vină”. Si a început să citească Biblia în fiecare zi. O citea nu cu usurătate, ci ca unul care caută în ea pe Dumnezeu si secretul unei vietii noi. Dar chiar de la început, Biblia nu i-a plăcut. Si este explicabil de ce! Avea în fata lui o traducere asa de proastă încât nu o putea înțelege. Se mira cum poate cineva să laude Biblia asa de mult, când el nu găsea nimic de laudă în ea. Ajunsi la acest punct este necesară o privire înapoi, în istorie. Ea este utilă chiar si pentru cei care cunosc personal istoria traducerii Bibliiei de către Dumitru Cornilescu si a influentei bune aduse de ea în România, la începutul acestui veac.

Scurtă retrospectivă istorică

Domnul zice: «Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura si cu buzele dar inima lui este departe de Mine si frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de datină omenească». (Isaia 29:13)

În România, acum 100 de ani, Biblia tipărită era ceva cunoscut numai de cele mai înalte personalități bisericesti ortodoxe. Societatea pentru Răspândirea Bibliiei în Anglia si Străinătate, care a tipărit mai târziu Biblia în traducerea lui Cornilescu, în 1855 a publicat 5 000 Noi Testamente în limba română veche si cu caractere chirilice (slavone), necunoscute de public. Primul Nou Testament, de asemenea în limba română veche, dar cu caractere latine, a fost tipărit de aceeași societate în anul 1859. Datorită faptului că în bisericile ortodoxe întreaga slujbă se făcea în

limba slavonă, autoritățile eclesiastice, atotputernice pe atunci în cele spirituale, nu vedeau cu ochi buni asemenea initiative. Pentru evitarea împotrivirii lor, traducătorii foloseau un limbaj foarte vechi, încărcat, adaptat cântecului, iar nu cititului. De aceea aceste Noi Testamente nu erau practic de vreun folos celor care ar fi căutat în ele adevărul cu privire la mântuire. Si dacă așa stăteau lucrurile în 1912-1914 cu limba folosită de traducătorii Bibliei pentru o somitate de talia lui Dumitru Cornilescu, este ușor de închipuit că pentru marele public, astfel de traduceri ale Bibliei erau cu atât mai nefolositoare. Acest lucru apărea evident de asemenea prin numărul extrem de mic de Biblii în aceste traduceri vechi, care se cereau pe piață: cel mult 500 - 1000 pe an. Este evident că nimeni din publicul laic nu cumpăra astfel de traduceri, nefiindu-i folositoare. Pentru a înțelege dificultățile de a traduce Biblia într-o limbă înțeleasă de popor, înainte de începutul acestui secol, este suficient de spus că pe atunci, somitățile în materie se războiau încă între ele pentru definirea limbii române moderne, cât mai apropiată de cea vorbită de popor. Lupta principală se ducea, (cel puțin în ceea ce privește Biblia, între fetele bisericesti care susțineau în continuare o puternică influență slavonă și curentul latinist, venit mai ales din Ardeal. Datorită acestor greutăți, prima traducere a Bibliei într-o limbă mai mult sau mai puțin românească și publicată cu litere latine, cum se învăța în școli, a apărut abia în anul 1871, sub numele de Santa Scriptura. La traducerea ei au colaborat peste 10 persoane, de cele mai diferite formații, ceea ce se reflecta în limba pe care ei o foloseau. Cu toate acestea, primul pas s-a făcut, dacă nu pentru marele public, cel puțin pentru preoți și specialiști. O altă ediție, revizuită de Gîrboviceanu, a apărut abia în 1911. Ea era cumpărată de asemenea numai de specialiști, într-un an vânzându-se numai 1000 de bucăți, la o populație de 6 milioane. Ca să putem aprecia cât de departe era traducerea acestei Biblii de limba românească cultă și cea vorbită de popor, este suficient să amintim aici critica ce i s-a adus chiar la Londra, de unul dintre redactorii șefi ai unei reviste de specialitate. El spunea: „Am încercat să învăț românește; și așa cum am făcut și cu alte limbi, am început folosind Biblia în limba română, publicată de Societatea pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate. Mergând însă la București, după un timp, am constatat că limba folosită în această Biblie nu are nimic de-a face cu limba reală, vorbită de popor. Mi-am dat seama că am pierdut un timp foarte pretios în vătând o limbă care nu există, și care în nici un caz nu poate fi folosită de aceia cărora societatea noastră vrea să li se adreseze.” Făcând cercetările necesare, împluternicatul societății a constatat că publicistul respectiv avea dreptate. Filologi proeminenți, oameni de litere români și însuși primul ministru Dimitrie Sturza, i-au atras atenția asupra inutilității acestei traduceri. Iată de ce, citind o astfel de traducere, Dumitru Cornilescu nu înțelegea de ce este Biblia așa de lăudată în cărțile pe care le citea, în timp ce din lectura ei el nu avea nici un folos. Încercările de revizuire care se impuneau, începute de Scriban și Nicodim, au eșuat. Dar undeva, în umbră, fără stirea oficialităților eclesiastice, și susținute de persoane particulare bogate, două autorități ale scrisului românesc de mai târziu traduceau separat Biblia în limba română a timpului. Ambii traducători voiau ca lucrarea lor să constituie Biblia sec. XX. Cine va reuși? Desigur, cel care va lucra mai mult sub călăuzirea lui Dumnezeu; cel care se va gândi mai puțin la sine și la critica literară și bisericească, și mai mult la mântuirea sufletelor. În paginile care urmează se va prezenta rezultatul acestei competiții pasionante, efectele minunate ale succesului care a urmat nu numai pentru literatura religioasă, dar mai ales pentru slava lui Dumnezeu, pentru mântuirea sufletelor din poporul român.

Traducerea Bibliei

"Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin t arie, ci prin Duhul Meu"-zice Domnul." (Zaharia 4:6)

Altern nd între recomandarea insistentă din literatura cresin  de a citi Biblia zilnic s imposibilitatea de a o face, datorită traducerii imposibil de  ntes, tânărul Dumitru care nu era dintre aceia care să lase la jumătate o lucrare începută, a avut ideea să citească Biblia în alte limbi. Imediat a avut o adevărată revela e. O revela e pentru sine, dar care s-a r sfr nt cur nd asupra tuturor celor din neamul nostru care aveau să facă aceea  descoperire ca si el " Si-a zis el „dacă este vorba ca poporul nostru să capete viața creștină din Biblie, trebuie să aibă o traducere pe care s-o  n teleg . Dacă eu nu  n teleg traducerea de fa  , cum vor putea s-o  n teleg  ei?"  i a a a început să traducă Evanghelia după Matei pentru sine însuși, pe c nd era încă student la teologie. Nu putea în nici un caz să- i pună problema să publice Biblia cu economiile lui, fiindcă l-ar fi costat prea mult. Dar a continuat să publice mici tratate, articole de revistă  i chiar bro uri.  ntre timp a tipărit un calendar cu cugetări creștine pentru fiecare zi a anului. Cineva a trimis acest calendar unei prin ese din România, care se găsea în acel timp la Geneva. Este vorba de prin esa Rallu Callimachi, soția pre edintelui Camerei Conservatoare a României din acea vreme - Cantacuzino Pa cani. Ei i-a plăcut calendarul, care era o noutate pentru  ara noastră, pe atunci. A scris în legătură cu el autorului în țară. Când s-a întors în România, prin esa a rugat pe Dumitru Cornilescu să-i facă o vizită. Au discutat împreună despre lucrarea lui,  i între altele el i-a spus că are de g nd să facă o nouă traducere a Bibliei. „Tocmai acesta este  i g ndul meu”, i-a răspuns ea. Avea o sumă de bani mo tenit  de la mama sa, pe care o consacrase scopului de a r sp ndi Biblia în poporul său. Dar nu începuse să facă acest lucru, pentru că şi ea considera că traducerea existentă era complet nefolositoare în acest scop. De aceea, a fost foarte bucuroasă să afle că o persoană cu autoritatea pe care deja  i-o c stigase Dumitru Cornilescu, are de g nd să ducă la îndeplinire g ndul pe care şi ea îl avusese, independent de el. A a lucrează Dumnezeu! El   i alege unsul prin care să- i facă lucrarea,  i tot El scoate la lumină posibilit  ile materiale, pentru ca lucrarea Sa să poată fi dusă la bun sf r sit.  i  n telegerea celor doi, făcută înainte de Dumnezeu, a fost binecuv ntat  de El.  n mai pu in de 5 ani a fost terminată una din cele mai minunate lucrări a lui Dumnezeu făcută până în prezent în  ara noastră: traducerea Bibliei într-o limbă modernă, limba vorbită de întreg poporul român, actuală astăzi ca şi acum 60 de ani. Apărea într-un timp nemaipomenit de scurt,  i la un nivel care dep  ea de departe orice se făcuse vreodată înainte  i toate încercările care s-au mai făcut după aceea... Alte traduceri similare făcute în același timp, ca  i după aceea, vor trece practic neobservate. Cum se explică această minune? Traducerea lui Cornilescu a izvor t dintr-o necesitate spirituală ad nc sim it , din interes viu fa  de soarta spirituală a lui personal  i a celor din jurul lui şi dintr-o con tiin  profesională neegalată.  n anul 1916, Dumitru Cornilescu  i-a trecut cu succes strălucit licen a, la Facultatea de teologie din București. Deoarece nu inten iona să  nterup  activitatea literară  i religioasă pe care o începuse, ci dimpotrivă s-o continue  i s-o dezvolte, tânărul teolog a pus Bisericii Ortodoxe române o problemă grea. Conform normelor acestei biserici, licen a  i dădea dreptul să ocupe un post de preot în capitală, ceea ce era cel mai de dorit pentru strălucitul teolog. Dar acelea i norme spuneau că nu po i fi hirotonisit preot, dacă nu te

căsătorești mai întâi. Dar cum s-ar fi putut împlini astfel marea chemare pe care neobositul traducător o avea de îndeplinit? El începuse să facă traducerea pentru sine și ardea de nerăbdare să-și continue activitatea, nestânjenit de o slujbă și de greutatea familiale. Cum ar mai fi făcut el, apucând aceste căi obișnuite, descoperirile spirituale care aveau să-l ducă la cunoașterea personală a Domnului Isus ca Mântuitor? În toamna aceluiași an, soluția a fost găsită. Tânărul teolog a fost hirotonisit în catedrala din Huși, de Prea Sfinția Sa Episcopul Nicodim, mai târziu mitropolit al Moldovei și apoi patriarh al României. Pentru că nu urma să ia un post de preot, a fost hirotonisit pe seama Mănăstirii Dobrovăț, aparținând de Episcopia Hușilor, devenind astfel călugăr. Socotea că în acest fel va ajunge la o mai mare sfințenie, pe care de atâta timp o căuta cu înfrigurare. Era un om cu totul deosebit! Deși călugăr, cu toate că știa ce înseamnă starea de totală lepădare de sine care însoțește totdeauna pe cei duhovnicești, avea în același timp o ținută ireproșabilă, foarte îngrijită. Studiul, departe de a-l înstrăina de realitate, l-a condus la înnoiri pe toate planurile, așa cum numai spiritele mari sunt în stare s-o facă. În același timp era plin de o smerenie deosebită și avea o totală lipsă de interes pentru starea sa materială. Ambele aceste însușiri l-au însoțit toată viața, bucurându-se astfel de o nemărginită apreciere și dragoste din partea tuturor, a susținătorilor, a superiorilor săi, a enoriașilor. În iulie 1916 începuse deja să traducă Biblia, imediat după trecerea licenței, întrucât prințesa Callimachi se obligase să îngrijească de micile lui nevoi materiale, a doua zi după hirotonisirea lui ca preot-călugăr, Dumitru Cornilescu și-a declinat oficial obligațiile față de Biserica Ortodoxă, pentru a-și putea continua nestânjenit marea lui chemare - traducerea Bibliei. Pentru ca în această mare lucrare să nu fie împiedicat de nici o altă activitate, conștient de însemnătatea și urgența traducerii, și parcă presimțind efectele spirituale pe care această minunată operă avea să le aibă asupra sa însuși și asupra poporului român, Dumitru Cornilescu a părăsit aproape com-plet lumea pentru 5 ani. A plecat imediat la castelul prințesei Rallu Callimachi de pe moșia Stănțești, județul Botoșani, unde a lucrat cu o înfrigurare nemaîntâlnită. În acest fel, cel ce avea să devină una dintre cele mai luminoase personalități creștine a României nu avea să încaseze niciodată nici măcar un salariu, nici de la Biserica Ortodoxă română, și nici de la statul român, deși a tradus în limba poporului român Cartea care ne aduce cea mai mare lumină: Lumina care vine de sus! Despre viața particulară a călugărului în acești 5 ani de activitate înfrigurată nu știm aproape nimic. A lucrat fără întrerupere, într-o stare de înălțare spirituală și adevărată euforie a muncii. Tot ceea ce urmașii lui au putut să afle de la el despre acest timp se reduce la descrierea, de către el însuși, a marilor descoperiri spirituale pe care Dumnezeu i le-a făcut în acest timp, în legătură cu planul de mântuire al omului prin jertfa de pe cruce a Domnului Isus Hristos. Numai soției sale i-a relatat mai târziu, foarte pe scurt, aspecte din timpul activității sale de traducător, iar unul dintre cei dintâi care s-au întors la Dumnezeu prin el, a redat în puține cuvinte, impresia pe care i-a făcut-o, când l-a întâlnit prima dată, în timpul lucrului. Despre această perioadă, ca și despre altele necunoscute sau puțin cunoscute din viața sa, soția spunea: "Într-o smerenie extremă, vorbea foarte puțin despre sine. Și chiar atunci când o făcea, de exemplu față de mine, nu repeta, niciodată ceea ce deja îmi spusese." îmbrăcat călugăr, cu tichia pe cap, stătea adesea pe pardoseală, scriind pe un scaun mic, cu trei picioare. Avea întinse pe jos nenumărate ediții ale Bibliei în greacă, ebraică și aproape toate traducerile existente pe atunci în limbile moderne: engleză, franceză, germană. Pe lângă acestea, multe dicționare și fișe cu traducerea paralelă a celor mai de seamă termeni din Biblie. Traducea nu numai cu grija și cu precizia unui traducător înăscut, dar și cu responsabilitatea pe care i-o impunea dorința de a înțelege el

însuși și de a transmite și altora mesajul dumnezeiesc pe care îl căuta în Biblie. Un interes imens pentru marea lucrare arăta deopotrivă bătrâna doamnă. Renunțând la comoditățile pe care i le oferea Elveția, ea a rămas alături de protejatul său, apărându-l de privirile celor indiscreți, îngrijindu-se de trebuințele sale materiale personale și de cele ale lucrării. Dar ceea ce este tot atât de important este faptul că i-a fost în același timp un adevărat colaborator de specialitate. Cunoscând limbile moderne mai importante, întocmea fișe de termeni creștinești de bază, cuprinzând înțelesul lor din cele mai vestite dicționare și traduceri ale Bibliei în alte limbi. Era astfel de un real folos traducătorului. De multe ori succesul savantului sau artistului se datorează pasiunii pentru munca lui a unei soții credincioase sau a unei mame iubitoare, în cazul de față era vorba de ceva mai mult: de o mamă a poporului român, dornică de iluminarea lui spirituală. Parcă grăbin-du-se să nu moară înainte de a vedea terminată această lucrare care o interesa așa de mult, bătrâna prințesă Callimachi n-a precupețit nimic din ce avea: nici timpul, nici munca, nici averea moștenită de la mama sa, pentru a-l ajuta pe Dumitru Cornilescu să-și poată face lucrarea la care fusese chemat de Dumnezeu.

Tipărirea Bibliei

"Eu sunt Alfa si Omega, începutul si Sfârșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vietii." (Apocalipsa21:6)

În timp ce lucrarea se făcea în umbră, la început numai cu posibilitățile unui student (1914-1916), iar apoi cu cele ale unei prințese (1916 - 1920), cerința națională pentru o nouă traducere a Bibliei într-o limbă română modernă, scrisă și citită de toată lumea, devenea tot mai acută. Societatea pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate s-a adresat la începutul anului 1914 arhimandritului Scriban pentru traducerea Noului Testament, iar acesta a recomandat pe mitropolitul Nicodim pentru traducerea Vechiului Testament. Cerința poporului și intelectualității românești a fost întărită de Conferința baptistă română din Austro-Ungaria, care a avut loc în acest an. Doi ani mai târziu, Societatea Biblică Americană constata de asemenea nevoia unei traduceri a Bibliei pentru comunitățile de credincioși români din America. Dar începerea primului război mondial a făcut ca Scriban să-și întrerupă revizuirea traducerii existente a Noului Testament, lucrare care nu a mai fost sfârșită până în anul 1919. Între timp însă, Societatea pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate a înregistrat o ofertă neașteptată. Dumitru Cornilescu terminase traducerea Psalmilor, a Noului Testament și anunța terminarea traducerii Vechiului Testament către sfârșitul anului 1920. Prințesa și traducătorul au oferit Societății noua lor traducere și efectuarea corecturilor fără a pretinde nici un drept de autor. Era pentru prima dată când se întâmpla așa ceva. Mai mult, ei spuneau că dacă societatea refuză, prințesa va publica noua Biblie pe seama sa. Ea prefera însă tipărirea Bibliei lui Cornilescu de către Societate, în care caz se obliga să cumpere un mare număr de exemplare. Avea pe inimă nu numai promovarea noii lucrări, dar și răspândirea ei pe gratis în masa poporului român. Reprezentantul Societății a avut ideea ca lucrarea să se publice cu colaborarea lui Nicodim pentru Vechiul Testament și a lui Scriban pentru Noul Testament. Dar tânărul și neobositul traducător a refuzat colaborarea aceasta. Desigur că atunci nimeni, în afară de autor, nu putea să înțeleagă un astfel de act de mândrie profesională, la un călugăr cunoscut pentru modestia sa. Numai el și Dumnezeu lui, pe care îl descoperise făcând traducerea, știau care ar fi fost consecințele dacă accepta, între timp se făcuse o minune:

traducătorul se întorsese la Dumnezeu! Lumina nu mai putea să stea alături de întuneric! Biblia ținută sub obrocul unei limbi neînțelese de popor și a unei doctrine religioase abătute de la adevăr ar fi putut să fie prezentată și acum publicului în termeni care să ascundă încă pentru multă vreme o descoperire care se făcuse și fusese experimentată deja: întoarcerea la Dumnezeu! Acest lucru nu trebuia să se întâmple, și nu s-a întâmplat! Prin grija lui Dumnezeu, în anul 1920 apare la București Cartea Psalmilor sau Psaltirea împăratului David, tălmăcită de Dumitru Cornilescu (Stănțești - Botoșani), în Editura Societatea Evanghelică Română, Tipografia Gutenberg. Din-tr-o greșeală tipografică, mențiunea că traducerea apare la comanda Societății pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate a apărut numai pe spatele ultimei pagini. În anul 1921 a urmat tipărirea Noului Testament, și în același an a Bibliei. O operă mare, într-o Românie mare, la sfârșitul celui mai pustiitor război pe care l-a cunoscut vreodată lumea și România până atunci! În timp ce războiul pustia țara noastră și Europa întreagă, undeva, într-o chilie ca de mănăstire, se dădea o luptă spirituală. Nu era vorba de viitorul politic al țării, ca în cazul războiului, ci cu mult mai mult: de destinul spiritual al întregului popor de limbă română de pretutindeni. Era lupta dintre Dumnezeu și Satana, mai întâi pentru sufletul muncit de îndoieli al tânărului călugăr, și apoi al tuturor celor iubiți de el, de aceeași limbă cu el. Dumitru Cornilescu era hotărât însă să nu abandoneze lupta, oricât de aprigă ar fi fost ea. Era lupta cu sine, cu credințele strămoșești, cu Diavolul și uneltirile lui, prezente uneori chiar și prin fețele bisericesti. Dar era decis să nu înceteze lupta decât odată cu victoria deplină asupra îndoielilor sale, asupra nesiguranței în care se aflau el și cei din jurul lui. Și în această luptă a triumfat Dumnezeu!

„Noi avem nevoie de toate bogățiile dragostei și înțelepciunii lui Dumnezeu, căci numai o viață din belsug exercită atracție asupra altora.” D. Cornilescu

Partea a doua

Lumină în întuneric

„El stie ce este în întuneric și la El locuiește lumina.” (Daniel 2:22)

Începe să se lumineze de ziuă!

„Si Domnul va face să răsune glasul Lui măret...” (Isaia 30:30)

Ceea ce împingea cu deosebire pe Dumitru Cornilescu la traducerea Bibliei era conștiința întunericului spiritual în care se găsea el însuși, apoi fețele religioase din țară și împreună cu ele, întregul popor. Pentru a înțelege importanța lucrării începute de Dumitru Cornilescu și pentru a explica marea binecuvântare pe care a adus-o poporului român de pretutindeni, trebuie amintit mai întâi spiritul în care s-a făcut această traducere. Nu era vorba nicidecum de o competiție cu alte condeie de vază ale vremii, nici o încercare laică de a umple un gol adânc simțit în literatura de specialitate românească, și cu atât mai puțin nu era o afacere. Nu s-a făcut în prealabil nici un contract cu nici o societate de tipărire a Bibliei, nu au avut loc obișnuitele târguiești între agentul societății și o

impunătoare față bisericească asupra costului în valută forte pentru fiecare coală sau capitol, pentru fiecare corectură a șpaltului, cum era cazul la toate traducerile anterioare și la cele care au urmat. Nimic din toate acestea! După cum se știe foarte bine, Dumitru Cornilescu a început traducerea exclusiv pentru lămurirea sa personală asupra principiilor de bază ale Evangheliei. Lucrarea lui s-a transformat însă într-o operă social-religioasă, ca urmare a responsabilității pe care acest mare inițiat o simțea apăsând pe umerii săi, față de ignoranța morală și spirituală pe care o vedea la toți cei din jurul lui. Nu este de mirare că roadele au fost cu totul excepționale, atât imediat cât și după aceea, până în zilele noastre! Și fără îndoială, ele vor continua cât timp se va vorbi românește. Greutățile au fost imense! Numai cine a tradus măcar un capitol de câteva pagini înțelege ce dificultăți presupune această muncă, mai ales când este vorba de filosofie sau religie, unde sunt posibile mai multe greșeli de interpretare decât în orice alt domeniu. Ca să înțelegem cât de cât imensitatea sarcinii pe care Dumitru Cornilescu și-a asumat-o de bună voie și fără nici un folos material, trebuie menționate câteva fapte. Mișcarea religioasă din România era dominată atunci exclusiv de Biserica Ortodoxă, în care spiritul tradițional și dependența de biserica răsăriteană, cel puțin în privința limbii, au dat naștere totdeauna și mai ales în ultimii 70 de ani, unui ghem de contradicții și interese cu care nimeni nu cuteza să dea piept la scară națională. Temeritatea inițierii unei astfel de acțiuni și consecințele grave pe care le-ar fi putut avea asupra persoanei respective, nu puteau fi ignorate decât de un spirit ca cel al lui Dumitru Cornilescu. Consecințele nu s-au lăsat așteptate, schimbând în mod dramatic sensul vieții unuia dintre cei mai capabili români, care și-a petrecut, de aceea, tot restul vieții în exil. Trebuie apoi să apreciem corect greutatea de specialitate pentru efectuarea unei astfel de opere, în România din vremea aceea. Mai multe decenii, Societatea pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate a căutat pe două continente un cadru de înaltă clasă, care să cunoască (în același timp și în mod corespunzător realizării unei asemenea sarcini) limbile ebraică, greacă și română. Dar nu l-a găsit. De aceea, împotriva concepției acestei Societăți, de a traduce Biblia numai pe baza textului ebraic, a trebuit să se facă excepție în cazul României. Avem astfel o traducere a Bibliei bazată pe textul grecesc al Bibliei Septuaginta. Traducerea Bibliei după acest text, confruntată în punctele cheie cu textul ebraic și cu cele mai cunoscute traduceri din limbile moderne, reprezenta însă o sarcină pe care nu o putea duce la capăt decât un specialist de înaltă ținută intelectuală și spirituală. În sfârșit, în cazul traducătorului de față, mai mult decât toate aceste greutăți, pe umerii săi apăsa responsabilitatea tălmăcirii Bibliei fără influențe străine, fără idei preconcepute, în spiritul concepțiilor de bază pe care Mântuitorul însuși le-a propovăduit în timpul vieții Sale pe pământ. Dumitru Cornilescu și-a dat seama de această responsabilitate. Grijă față de soarta sufletului său și a fiilor neamului său i-a dat posibilitatea să facă o lucrare de o ținută nemaiaținsă până la el, înscriindu-se astfel în rândul celor mai de seamă conducători spirituali ai poporului român. Dar cine ar putea să prezinte mai bine ca el însuși gândurile, sentimentele, umbrele de îndoială și străfulgerările de lumină cerească ce l-au inspirat în această perioadă de 5 ani? Acestea sunt prezentate în mod magistral și în același timp cu o simplitate caracteristică numai marilor personalități și descoperitori, în broșura scrisă de el, intitulată: „Cum m-am întors la Dumnezeu și cum am spus și altora.” Desigur, cuvintele care urmează, extrase din această lucrare a lui, nu au nici pe departe semnificația corespunzătoare pentru credincioșii din zilele noastre, și mai ales pentru cei din țările creștine dezvoltate. Cele ce urmează sunt pentru ei lucruri de la sine înțelese, deoarece ei s-au născut și au trăit într-o țară, într-o lume unde Cuvântul lui Dumnezeu este cunoscut,

prețuit, publicat și răspândit fără nici o stavilă. Rândurile de mai jos trebuie luate însă în contextul istoric, politic, social și religios al vremii, descris în numai câteva cuvinte în paginile precedente. Numai așa le putem înțelege forța lăuntrică, bogăția de conținut, măreția spirituală pe care le cuprind. Pentru români însă, amintirea acestor idei simple ale creștinismului, așa cum au fost ele descoperite de Cornilescu din Biblie numai prin călăuzirea Duhului Sfânt, este revelatoare. Pentru ei, paginile care urmează sunt încărcate cu toată afectivitatea pe care Dumnezeu a dat-o unui popor de la extrema estică a Europei, strivit între influențe istorice și politice potrivnice, pe de o parte, și între prejudecăți și forme religioase moarte, statornicite de secole prin tradiția omenească, pe de altă parte. Ele se adresau de asemenea unor oameni care nu cunoșteau nici chiar cele mai elementare lucruri ale Cuvântului lui Dumnezeu, în această lumină, înțelesul frazelor care vor urma, deși arhicunoscut astăzi de credincioșii din toată lumea, poate căpăta și în ochii lor, sensul unui simbol, sensul lor adevărat! Pentru că și astăzi, ca și în timpul lui Cornilescu, și în timpul Mântuitorului, marile adevăruri ale Evangheliei sunt descoperite de Dumnezeu direct slujitorilor Lui celor mai devotați, celor mai spirituali, fără participarea unei idei preconcepute, ci exclusiv prin Duhul Său cel Sfânt. Pildă stau marile reforme protestante și neoprotestante care au avut loc mai ales în ultimii 400 de ani în țările de limbă germanică și anglo-saxonă. Pe drept cuvânt, un ziar european numea pe Dumitru Cornilescu la aniversarea a 50 de ani de la traducerea Bibliei: un Luther român. Și apoi cine ar putea vorbi mai bine despre întoarcerea la Dumnezeu, decât el însuși? Să-l ascultăm.

Întoarcerea la Dumnezeu

„Mă veti căuta si Mă veti găsi, dacă Mă veti căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi... zice Domnul.” (Ieremia 29:13-14)

"Pe când lucram la traducerea Noului Testament, a trebuit să caut fiecare cuvânt în grecește, într-un dicționar, ca să-i văd înțelesul. Și pe când făceam lucrul acesta, am căpătat cu totul alte convingeri despre lucrurile cele mai obișnuite. De pildă, când am văzut că Biblia vorbește așa de mult despre păcat, m-am gândit că păcatul trebuie să fie ceva grozav înaintea lui Dumnezeu, dacă El vorbește atât de mult despre păcat. Negreșit, totdeauna am crezut că păcatul este ceva foarte rău înaintea lui Dumnezeu, dar dacă m-ar fi întrebat cineva: „Ce este păcat?”, i-aș fi răspuns: "Dacă omori pe cineva, ai făcut un păcat." „Cine este un păcătos?" „Ucigașul este un păcătos și locul lui este la închisoare. "Dar când am citit că „oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa jude-cății" (Matei 5:22) am rămas uimit, fiindcă știam că oricine se mânie în fiecare zi. Dacă ai de-a face cu persoane supărăcioase, nu poți altfel decât să te superi. și dacă oricine se supără, nu se poate să fie așa de grav. Nu puteam să pricep versetul acesta și am trecut mai departe. Când am ajuns la versetul din epistola către Romani care spune că: „toți au păcătuit...", nu m-am putut împăca cu el, fiindcă ziceam: "eu cunosc foarte multe persoane care n-au omorât niciodată pe nimeni și nu sunt la închisoare. Nu pot pricepe de ce spune Biblia că toți au păcătuit. Dacă nu cunosc pe alții, mă cunosc măcar pe mine însumi. Eu n-am omorât pe nimeni, n-am fost la închisoare, așa că nu pot spune că sunt un păcătos." N-am putut înțelege nici versetul acesta; l-am lăsat și am trecut mai departe. Când am ajuns la celălalt verset: „Nu este nici un om neprihănit. Nu este nici un om care să facă binele..." m-am înfuriat puțin pe versetul acesta, "asta n-o potcrede", mi-am zis eu. Fiindcă eu cunosc multe persoane care au făcut multe lucruri bune. și dacă nu cunosc pe

alții, mă cunosc pe mine. Am făcut o mulțime de lucruri bune, împărțind cărțuții, dând ceva bani pentru Dumnezeu și așa mai departe. Și acum ce fac? Fac o lucrare foarte frumoasă: traduc Biblia în limba poporului meu. Ce vreți mai mult? Dar atunci de ce spune Biblia că „nu este nici unul care să facă binele”, când eu văd că e măcar unul, acel unul... sunt eu însumi. N-am putut pricepe și am mers mai departe. Când am venit la un alt verset din epistola către Romani, care spune că „plata păcatului este moartea”, am zâmbit și am zis: „Este cu neputință să crezi asemenea lucruri, fiindcă toată lumea moare: fie buni, fie răi. Ce fel de plată este aceea, dacă fiecare o capătă? „Așa că nici asta n-am înțeles-o și am mers mai departe. Când am ajuns la versetul din Apocalipsa 20:14, care vorbește despre „a doua moarte”, adică de iazul de foc, mi-am zis: „Asta-i moartea ca plată a păcatului. Dar asta-i grozav! Aș vrea să știu cine este acolo în iazul de foc.” Și când am văzut că în iazul de foc sunt ucigașii (Apocalipsa 20:8), mi-am zis:, foarte bine, ucigașii trebuie să fie acolo pentru că sunt mari păcătoși.” Apoi am cercetat mai de aproape tot versetul, ca să văd cine mai este acolo. și spre marea mea uimire am descoperit că acolo sunt și mincinoșii. „Cum”, mi-am zis eu: e minciuna un păcat așa de mare ca să fie pedepsită cu aceeași pedeapsă ca uciderea ? Doar fiecare spune minciuni în fiecare zi. și nu numai una, ci mai multe și de felurite soiuri: minciuni de afaceri, minciuni de nevoie, minciuni de lingușire, minciuni de politețe. Și dacă este așa, mi-aduc aminte că și eu am spus o mulțime de minciuni în viața mea. De pildă când ești acasă și vine cineva să te vadă și nu vrei să te vadă, spui că nu ești acasă. Asta înseamnă o minciună. Așa căacumm-am încredințat de-a binelea că eram un păcătos. Dar nu numai un păcătos, ci un păcătos osândit, care mergeam spre iazul de foc.” Atunci a început să-mi fie frică și îmi ziceam mereu: „Nu vreau să mă duc acolo în ruptul capului.” Nu cunoșteam însă calea mântuirii. Nu știam ce să fac ca să nu merg în iazul de foc. Am cercetat mai departe. Când am ajuns la versetul acela din epistola către Romani care spune că „toți sunt socotiți neprihăniți fără plată”, am zâmbit și am zis: „ Ce ciudat! Cartea aceasta este plină de lucruri care se bat cap în cap. Până acum am văzut că toți sunt păcătoși, osândiți să meargă în iazul de foc și acum deodată, iată-ipe toți «socotiți neprihăniți fără plată». Care este deosebirea?” Și citind mai cu luare aminte versetul acesta am văzut că era o deosebire. Da, „socotiți neprihăniți fără plată”, dar prin credință în sângele lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu L-a dat ca o jertfă de ispășire pentru păcate.” mi-am zis eu, „adevărat? Pentru păcate a murit Hristos? Învățasem la școală că El a murit pentru păcatele întregii lumi (1 Ioan 2:2). Dar ce-mi folosește mie lucrul acesta, când eu sunt un păcătos și păcatele mele nu sunt iertate? Da, dar dacă a murit pentru păcatele întregii lumi, mi-am zis eu, a murit și pentru păcatele mele, fiindcă și eu sunt unul din lume. Oricum ar fi, mi-am zis eu, văd din cartea aceasta că există o iertare a păcatelor, că Hristos a murit și pentru mine, deci iertarea aceasta este și pentru păcatele mele. Slavă Domnului! Dacă voi merge la judecată, voi zice lui Dumnezeu: «Doamne, nu cunosc decât Cartea aceasta. Tu ai zis că este Cuvântul Tău. Eu am citit în ea că Hristos a murit pentru mine, am luat iertarea pentru mine și dacă mă vei osândi, nu-i vina mea, fiindcă am crezut ce spune Cuvântul Tău.» Și așa am luat pentru mine iertarea păcatelor. Acesta a fost cel dintâi pas. Al doilea pas a fost când am descoperit că n-aveam un Mântuitor mort, ci un Mântuitor viu, cu care puteam intra în legătură. El a murit pentru păcatele noastre, dar a și înviat ca să ne facă neprihăniți... Și acum este un Mântuitor viu. „Bun”, mi-am zis eu, „tocmai asta este ce-mi mai trebuia, îmi place să am o persoană vie căreia să-i pot vorbi. ”Dar cea mai mare bucurie a mea a fost când am descoperit că El nu este numai un Prieten viu căruia îi pot vorbi, ci că în Mântuitorul cel viu am puterea să biruiesc păcatul, fiindcă El a înfrânt puterea Vrăjmașului, prin învierea Lui. „Bine”,

mi-am zis eu, „dacă lucrul acesta este adevărat, - și văd că este adevărat - vreau să-l iau pentru mine însumi, fiindcă nu vreau să mai trăiesc în păcatul care a omorât pe Mântuitorul meu." Eu îmi închipuiam că păcatul face parte din firea noastră, că nu putem altfel, că trebuie să păcătuiam, așa că înțelegeți ce bucuros am fost când am descoperit că există o astfel de putere ca să biruiești păcatul. Astfel L-am luat pe Domnul Isus ca Mântuitor viu al meu. Cel din urmă pas a fost când am descoperit că El este și Domn. Domn înseamnă stăpân. El este stăpân, iar noi suntem robi. Noi nu mai suntem ai noștri, ci suntem ai Lui cu tot ce avem și cu tot ce suntem. Când am văzut că Pavel era un rob al lui Isus Hristos, am zis: "Dacă Pavel a fost rob și eu trebuie să fiu rob." Și așa L-am luat ca Domn și Stăpân al meu, care n-are decât să poruncească, iar eu să ascult. și ce Domn și Stăpân minunat este El, căci te poți încrede deplin în El! Așa m-am întors la Dumnezeu. Acum știam că eram născut din nou, un copil al lui Dumnezeu. Știam că de acum toate trebuiau să se înnoiască în viața cea nouă. Și cel dintâi lucru pe care a trebuit să-l înnoiesc a fost traducerea Bibliei, la care lucram. Căci îmi ziceam: „ Traducerea de până acum este făcută de omul cel vechi. Eu sunt un om nou și trebuie să am o altă traducere făcută de omul cel nou. " Am început traducerea din nou, dar acum nu mai citeam Biblia cu întrebările de mai înainte, când ziceam: „Se poate? Să fie adevărat?" ci cu alte întrebări și anume: „Am eu ce spune cartea aceasta? Sunt eu ce spune ea ? Dacă nu, de ce nu sunt și de ce nu am? Dacă da, slavă Domnului!"

O întărire și un început

„Sământa căzută în pământ bun este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege; el aduce roadă: un grâu de două, altul de trei, altul de zece." (Matei 13:23)

"Acum greutatea era că eram singura persoană care începusem o viață nouă în felul acesta. Citisem și alte cărți care întăreau cele de mai sus. Dar erau... cărți. Așa că am început să mă gândesc: «Viața mea este foarte frumoasă, dar cine știe dacă nu este numai o închipuire a mea, fiindcă am căpătat-o numai prin citirea și cercetarea Bibliei.» Dar acum fiecare verset mi se înfățișa într-o lumină nouă. Și versetul acesta din Filipeni 4 mi-a venit îndată în minte: „în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri." „Doamne", am zis eu, "nu pot să spun că sunt un necredincios. Cred orice lucru din Cuvântul Tău. Dar nu știu dacă sunt pe calea cea bună. Însă, dacă îmi dai prilej să văd un alt suflet venind la Tine, în același fel, voi fi pe deplin încredințat că sunt pe calea cea bună." M-am rugat. După 3 luni, m-am pomenit într-o dimineață cu doi tineri de la școala militară din București, care m-au întrebat cum pot să fie pregătiți de moarte. „Fiindcă", ziceau ei, „trebuie să plecăm în curând pe front și cine știe dacă nu vom muri. Și trebuie să spunem adevărul, că nu suntem gata de moarte?" "da," am zis eu, „bine că ați venit acum, fiindcă dacă ați fi venit acum 3 luni, n-aș fi putut să vă răspund la această întrebare. Hristos a murit pentru păcatele Dv. și dacă credeți lucrul acesta și-l luați pentru Dv. și vă dați viața și inima în mâna Lui, aveți iertarea păcatelor acum; sunteți mântuiți. Iar dacă vă duceți pe front și muriți, Mântuitorul vă așteaptă să vă primească la El. Dar dacă vă veți întoarce, veți avea ceva de făcut pentru El și anume: să spuneți și altora cum pot fi pregătiți pentru moarte." S-au bucurat de această veste. A uprimit-o îndată și s-au întors la cazarmă spunând celorlalți că sunt mântuiți și că păcatele le sunt iertate. Unii-au luat în râs, alții doreau să mai audă despre așa ceva. Duminica

următoare au mai venit cu alții și le-am spus adevărul și lor. Unii dintre ei s-au hotărât pentru Domnul și după câtă va vreme erau mai multe suflete hotărâte pentru Domnul și petreceam fiecare duminică împreună, de la ceasurile două după masă până la nouă seara. Era cam lung, așa că simțeam nevoia de o oarecare schimbare. Fiindcă toți eram tineri, ne-ar fi plăcut să cântăm, dar nu știam ce să cântăm. Cântece din lume nu puteam cânta, iar cântări creștinești nu știam niciuna. Dar, printre cărțile pe care le comandasem la început a veam și o carte de cântări. M-am uitat prin ea și am văzut că erau foarte frumoase într-adevăr, dar păcat că erau în altă limbă, nu în românește. A cum însă mă obișnuisem samă duc la Mântuitorul cu toate greutățile, și I-am zis: "Mântuitorule, vezi în ce greutate mă aflu. Eu nu sunt un mare muzicant, dar Tu ești și muzicant și poți să-mi dai putere să traduc câteva cântări." M-am rugat astfel mai multă vreme, apoi-am încercat și după multă trudă am tradus o cântare și apoi altele. În duminica următoare, când au venit băieții la mine, le-am spus că toate trebuie să fie noi în viața cea nouă, chiar și cântarea. Ca urmare, am început să cânt cântarea pe care o tradusesem. Le-a plăcut foarte mult și la strofa din urmă au început toți să cânte. Am cântat un ceas, au învățat-o pe dinafară și s-au întors la cazarmă și au cântat-o și acolo. Mulți din camarazii lor au început să le zică: „Asta-i frumos, aștia se duc și petrec duminica cu muzică. Trebuie să ne ducem și noi la petrecere." "Au venit să petreacă și mulți din ei s-au hotărât pentru Domnul. Așa a fost începutul. Câteva fapte izbitoare au făcut să se întindă mișcarea. Unul dintre ele a fost întoarcerea la Dumnezeu a unui ateu. Era un tânăr foarte citit, dar care nu credea în nimic. Prietenii noștri doreau la început să-l facă și pe el să vină să audă Evanghelia, dar el nu voia. Unul din cei dintâi hotărâți pentru Dumnezeu s-a îmbolnăvit. Doctorul i-a spus să mănânce miere, dar miere nu se găsea în oraș în timpul războiului. El și-a adus aminte că la mine mănăcase miere la ceai. A rugat pe prietenul lui necredincios să vină la mine și să-i aducă puțină miere. Necredinciosul nu voia să vină. Căci zicea: „Omul acela își are părerile lui, eu le am pe ale mele, și nu vreau samă cert cu el." "Dar prietenul lui i-a zis: "Dacă tu nu aduci vorba de religie, el nu începe." „A dacă este așa", a zis el în cele din urmă, „am samă duc." A venit. A mai luat un alt prieten cu el, fiindcă", zicea el, „cine știe, poate că ajungem la ceartă asupra părerilor noastre deosebite și măcar să fim noi doi, iar el unul." Cândau venit, am început să vorbim despre toate: cum este vremea, cum merge războiul etc., dar nici o vorbă despre credință. Prietenul lui, care nu știa nimic despre hotărârea camaradului său, și-a zis: „Suntem în casa unui preot. Vorbim despre toate celea, dar numai despre religie nu. Nu este frumos. Trebuie să vorbim puțin și despre credință, chiar dacă nu credem." Și a început să spună că acum lumea nu mai crede în nimic. Fără îndoială, m-am folosit de prilejul acesta și am început să vorbesc despre Evanghelia. Necredinciosul-a supărat foc. A început să-mi spună o mulțime de lucruri neplăcute. Eu am așteptat până s-a liniștit și apoi am început să-i vorbesc despre Mântuitorul. El a ascultat foarte liniștit și la urmă a spus doar atât: "De ce nu ni se spun astfel de lucruri la școală?" pentru că", am zis eu, n-au trecut prin ele și nu le au. "Lui îi plăcea să citească. I-am dat o carte și l-am rugat să vină duminica viitoare și să-mi spună dacă i-a plăcut. Duminica următoare când a venit, l-am întrebat despre carte. A spus că-i plăcut foarte mult și că tot ce a găsit în ea era foarte adevărat. "Dacă este adevărat", i-am zis eu, „trebuie să iei o hotărâre". "Am și luat-o", a răspuns el. „Cehotărâre?", am întrebat eu curios. "M-am hotărât pentru Hristos". Ce bucurie pe noi, mai ales că el avea o oarecare trecere printre tovarășii lui, ca unul care era citit. El, prin pilda lui, a adus și pe alții. Aveam și un foarte bun muzicant, care a pregătit un cor. Într-o zi, el era la carceră și citea o carte despre rugăciune. Un prieten al lui l-a văzut și a început să râdă de el. La urmă a zis: "Dacă este adevărat

că prin rugăciune se poate face atât de mult, roagă-te ca diseară la 6 să-mi dea drumul din carceră și să-mă duc la Iași. Atunci am să mă întorc și eu la Domnul." Muzicantul și-a zis: "De ce n-ar face Dumnezeu lucrul acesta ?Doar este spre slava Lui." "Apoi a zis prietenului său: "Dorința ți se va împlini." S-a retras pentru câteva minute, s-a rugat într-un colț și a început să citească mai departe. Spre marea mirare a celorlalți, pe la 6 seara a venit un soldat și a zis: „/,... este slobod și are ordin să plece îndată la Iași. Ce răsunet a avut această întâmplare în cazarmă! Fiecare a știut de ea. Duminica următoare și mai mulți au venit să audă vestea Evangheliei. Așa a început mișcarea. Când s-a isprăvit războiul, doi din cei întorși la Dumnezeu au trebuit să se ducă la Școala normală din București să-și sfârșească studiile, ca să se facă învățători. Simțeau că trebuie să facă și acolo ceva pentru Domnul, dar nu vedeau ce. Nu puteau nici să predice, nici să vorbească prea mult cu colegii lor despre Isus. Erau într-o mare încurcătură. Puteau însă să se roage. S-au hotărât să se ducă pe malul râului, în pădure, și să se roage. Au spus Domnului cam așa: "Doamne, Tu știi că noi nu putem să predicăm și nu putem vorbi prea mult colegilor despre Tine. Dar Tu cunoști sufletele din școala aceasta și nevoia lor de un Mântuitor. Te rugăm să faci pe cei ce sunt frământați de gândul mântuirii să vină la adunarea noastră. Noi nu vrem să vorbim nimănui și nu chemăm pe nimeni." Așa au și făcut. După 4 zile a venit la ei un coleg și le-a zis: „Am băgat de seamă că în fiecare seară voi vă duceți regulat în pădure. Puteți să-mi spuneți și mie ce faceți acolo?" Cei doi au rămas cam încurcați, dar au spus: „Ce facem noi, poate nu ți-o plăcea." „Ce anume?", a întrebat el. „Ei, ne rugăm și noi." „Tocmai de asta aveam nevoie și eu", a zis el. „Cam bănuiam eu ceva. Vreți să mă lăsați să vin și eu cu voi?" "încăpe vorbă?", a fost răspunsul celorlalți, înțelegeți ce bucurie a fost pe ei când au văzut că rugăciunea le fusese ascultată așa de curând. Acesta a fost începutul. Apoi au venit și alții, așa că după o vreme erau un număr bun, care se duceau regulat și se rugau... Mulți dintre ei s-au întors la Dumnezeu numai venind la această adunare de rugăciune. Fără îndoială, n-au mai putut rămâne ascunși. Colegii lor au auzit. Se înțelege că nu prea le plăcea să se lase de păcat. Așa că a început, ca de obicei, o mică prigonire. Câțiva colegi neîntorși la Dumnezeu s-au hotărât într-o seară să se ducă după ei la adunarea de rugăciune și să arunce cu pietre în ei. Creștinii noștri au auzit, dar s-au hotărât să se ducă fără teamă, ca de obicei. S-au dus și au început să se roage. Apoi au venit cei neîntorși la Domnul, cu pietrele în mâini. Cel care se ruga i-a văzut venind și a început să spună în rugăciunea lui: „Și acum, Doamne, ai milă de cei care vin cu gânduri rele împotriva noastră și atin-ge-le inima." Deodată, cel care era în fruntea cetei a aruncat șapca și pietrele jos și a îngenunchiat și el, mișcat de cuvintele rugăciunii pe care o auzise. Toți ceilalți au făcut la fel. Astfel i-a izbăvit Domnul și au făcut împreună adunare de rugăciune în seara aceea. După două luni au isprăvit școala și trebuiau să plece. S-au despărțit la gară, după o adunare de rugăciune de neuitat, pe care au avut-o pe marginea râului, pe o lună frumoasă, înainte de venirea trenului care avea să-i împrăștie în lungul și în latul țării."

Cuibul cu barză

„Rodul celui neprihănit este un pom de viață, și cel înțelept câștigă suflete.”
(Proverbe 11:30)

De multe ori în istorie, opere celebre, nemuritoare au fost realizate prin cooperarea a două spirite mari, a căror chemare pentru înnoiri revoluționare a corespuns întocmai cerințelor celor mai profunde ale momentului istoric, social, filosofic, religios. Așa a fost cazul și cu cei doi credincioși aleși ai Bisericii Ortodoxe române, în anii dinaintea începerii primului război mondial, în timp ce spiritele laice se îndreptau exclusiv spre rezolvarea marilor probleme politice, sociale și economice cu care era confruntată țara noastră, undeva, într-o chilie din îndepărtata Moldova și într-o biserică fără importanță din București, doi aleși ai lui Dumnezeu, fără strălucire omenească deosebită, dar dedicați cu tot sufletul și cu toată ființa lor ridicării spirituale a lor și a poporului român, se luptau o altă luptă, o luptă spirituală poate de proporții și mai mari. Oricum, cu urmări veșnice. Preotul Tudor Popescu continua să predice Evanghelia la biserica „Cuibul cu Barză”, fără însă ca el însuși să fie mântuit, încetul cu încetul el și-a dat seama de inutilitatea marilor lui eforturi, prin aceea că nici unul din enoriași nu căpăta o viață nouă, așa după cum el însuși își dădea seama că nu este schimbat. Scrisorile pe care le primea de la prietenul său Dumitru Cornilescu, din Moldova, i se păreau bizare, în ele se vorbea despre lucruri care îi erau cu totul străine. Nu putea să accepte, ca și prietenul său la început, că este un păcătos ca toți ceilalți oameni și că are nevoie de mântuire, ca fiecare din ei. Pentru a putea înțelege adevărul, Dumnezeu trebuia să-l smerească, pe de o parte prin a constata inutilitatea eforturilor sale, iar în al doilea rând, în mod direct, în propria sa familie. Astfel, în fața mormântului deschis al fratelui său preferat a început pentru prima dată să-și dea seama în mod nemijlocit de nimicnicia omului și să caute cu tot dinadinsul răspuns la întrebările care îl preocupau. Dar aceasta era încă prea puțin. Mândria lui nu putea fi înfrântă decât dacă avea să fie lovit mai puternic, mai direct, în mod fulgerător i-a murit soția, la care ținea foarte mult, lăsându-l singur cu trei copii mici. Aceasta s-a întâmplat în 1918. Zdrobit prin suferință, Tudor Popescu a început să se întrebe: „Sunt eu așa cum vrea Dumnezeu să fiu? Nu cumva din această pricină nu pot să arăt nici un suflet pe care să-l fi adus la adevăr, la Dumnezeu?” Dar iată că în 1919, Dumitru Cornilescu a trebuit să vină la București pentru a duce tratativele necesare în vederea tipăririi Psalmilor și apoi a Noului Testament și a Bibliei. Ziua ducea tratative cu editurile și tipografiile, iar seara, uneori toată noaptea, discuta cu Tudor Popescu despre subiectele care îi preocupau. Discuțiile lor se învârtteau tot în jurul „înțoarcerii la Dumnezeu”, pentru că unul o experimentase și știa că aceasta constituie începutul pentru fiecare păcătos înaintea lui Dumnezeu și cu atât mai mult pentru un lucrător în via Domnului. Fără să ajungă la vreun rezultat, Tudor Popescu a fost totuși de acord ca Dumitru Cornilescu să vorbească în biserica lui despre „înțoarcerea la Dumnezeu”, și dacă și în alți oameni se va produce schimbarea de care vorbea Dumitru Cornilescu, „va vedea ce este de făcut”. După ce Dumitru Cornilescu a predicat de câteva ori, Tudor Popescu a încercat și el să predice despre același subiect. Avertizat că acest lucru nu se poate face dacă nu ești mai întâi tu însuși întors la Dumnezeu, Tudor Popescu a răspuns: „Nu contează am să predic mai întâi altora.” într-o duminică, pe când zugrăvea cu mult talent în predica sa grozăvia păcatului, a sfârșit prin a-și da seama de gravitatea propriilor sale păcate, și s-a întors astfel la Dumnezeu prin propria sa predică. De atunci a început să predice prin Duhul lui Dumnezeu.

Marea confirmare

„Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă.” (Ioan 15:5)

Ca și Dumitru Cornilescu, Tudor Popescu nu s-a mulțumit cu starea de liniște sufletească pe care o căpătase el însuși. Dimpotrivă, el era preocupat ca și prietenul său, de obținerea unor confirmări publice din partea lui Dumnezeu, iar pe de altă parte era dornic să dea poporului vestea cea bună pe care nu o cunoscuse în activitatea anterioară. De aceea, Tudor l-a întreat într-o zi pe Dumitru Cornilescu: „Ce va să zică asta ? Sunt întors la Dumnezeu, predic Evanghelia și nimeni nu se întoarce la Dumnezeu?” Dumitru Cornilescu, care experimentase mai înainte efectul discuțiilor de la om la om, i-a făcut lui Tudor Popescu următoarea propunere: „ Vezi că unii ascultători urmăresc cu mare băgare de seamă predica. Cheamă pe câțiva din ei la tine acasă, marți seara, să vorbim cu ei despre sufletele lor. ”Idea a prins viață pe loc și în marțea următoare 5 persoane discutau despre întoarcerea la Dumnezeu în biroul particular al lui Tudor Popescu. Trei erau încă nemântuiți, dar dornici să afle adevărul. Primul suflet a fost câștigat din prima seară, în săptămânile următoare au venit din ce în ce mai mulți, astfel că, în scurt timp, biroul preotului Popescu era plin. La predicile ținute în biserică, el împărtășea enoriașilor nu litera moartă, ci experiențele personale ale unui suflet mântuit; iar în întâlnirile de marți seara discuta cu fiecare în parte problemele lor spirituale. Rezultatul acestui mod de a lucra cu sufletele nu s-a lăsat mult așteptat. Curând, numărul celor întorși la Dumnezeu a devenit tot mai mare. După terminarea traducerii Bibliei, în 1920, Dumitru Cornilescu s-a stabilit definitiv la București, pentru a se îngriji singur de editarea și tipărirea valoroaselor manuscrise. De la o lucrare de o intensitate nemaîntâlnită, dar oarecum statică - traducerea Bibliei, într-un sat din nordul țării, Dumitru Cornilescu a revenit deodată la o activitate publică foarte intensă. Din nou mai multe predici pe săptămână, traduceri de cărți creștinești, tipărituri, traduceri de cântări creștinești, îngrijirea tipării Bibliei și a unor părți din Biblie etc. Nici o personalitate religioasă din țara noastră nu a dus o activitate atât de intensă, într-o perioadă așa de scurtă, ca acest om ales al lui Dumnezeu. Imboldul era acum însă altul, înainte de 1916 căuta, și chiar atunci când dădea altora lucruri de primă calitate, el însuși nu era convins de ele. Acum, teologul de renume național se impunea tuturor cu o putere nemaîntâlnită. Scopul principal al activității lui, ca și al prietenului lui nedespărțit Tudor Popescu, era perfect precizat: câștigarea sufletelor pentru Dumnezeu. Restul era numai un mijloc sau ceva auxiliar. Predicile erau ținute de obicei de Tudor Popescu, dar și Dumitru Cornilescu predica adesea, mai ales înlocuindu-l pe Tudor Popescu atunci când era obosit. La discuțiile de marți seara, care cu timpul s-au transformat în adevărate adunări de lămurire a sufletelor și de câștigare a lor pentru Dumnezeu, Cornilescu avea un rol deosebit. Lucrarea făcută de Dumitru Cornilescu în timpul predicilor și după predici și mai ales în discuțiile cu sufletele de marți seara, era așa de puternică și hotărâtă, încât toți cei ce l-au auzit nu pot uita răscolirea pe care au produs-o în sufletele lor. Astfel, unul dintre primii credincioși câștigați pentru Dumnezeu în acea vreme, scria acum câțiva ani lui Dumitru Cornilescu: "Miaduc aminte de seara aceea neuitată... Era într-o marți seara, după duminica Floriilor din anul 1921, când v-am cunoscut prima dată, în cancelaria părintelui Popescu, unde mai erau câteva persoane. După ce părintele Popescu a citit ceva din Cuvântul lui Dumnezeu și a dat o scurtă explicație, eu am cerut voie să spun ceva. Mi s-a dat voie și am povestit pe scurt viața mea din copilărie până în ziua aceea, arătând că sunt un păcătos, care am crezut că Domnul Isus m-a spălat cu sângele Său. Dar am mărturisit că am mai rămas cu un mare cusur mințeam.

Minciunii îi ziceam cusur, nu o socoteam păcat, fiindcă eram obligat de director să mint; deci, ziceam eu, directorul răspunde! Dumneavoastră ați ascultat cu răbdare povestea vieții mele până aici. Aici m-ați oprit și mi-ați pus întrebarea: — Directorul îți spune să spui minciuni, dar Cuvântul lui Dumnezeu ce zice? — Cuvântul lui Dumnezeu mă învață să spun adevărul, am răspuns eu. — Fă așa și gata, ați spus Dv. foarte hotărât. — Da, dar dacă spun adevărul mă dă afară din serviciu și am greutăți, am copii, am zis eu. — Ce vrei atunci, ați zis Dv., să te dea directorul afară din serviciu, sau Domnul Isus afară din cer? Aceste cuvinte m-au lovit adânc în inimă, am plecat capul și am tăcut. La despărțirea noastră mi-ați arătat multă înțelegere, m-ați mângâiat, dar eu eram încă îngrijorat. Domnul nostru a lucrat însă așa de minunat că a doua zi s-a făcut mare zarvă cu minciuna pe care am spus-o încât a aflat și directorul care m-a chemat la el. Am avut astfel ocazia să-i mărturisesc credința în Domnul Isus. Acest fapt m-a smerit foarte mult. îngrijorarea mea s-a transformat în mare bucurie." în legătură cu lucrarea minunată pe care Dumnezeu o făcea în acele vremuri cu sufletele, Dumitru Cornilescu scria: "Numărul celor ce veneau marțiseara creștea mereu și mica odaie, care era biroul lui Tudor Popescu, devenise tot mai neîncăpătoare. Cu timpul, lucrul acesta făcându-se regulat, și metoda s-a mai schimbat. După multe întâlniri cu simple discuții, am început să citim din Evanghelia după Ioan, fiecare din noi câte un paragraf și să-l explicăm, în legătură cu viața de toate zilele. Așa a mers până la sfârșitul anului (1921). La început veneau numai bărbați, căci socoteam că discuțiile pe care le aveam cu bărbații nu sunt potrivite și pentru femei, fiecare sex având greutățile și particularitățile lui. Dar parcă femeile nu aflau de la bărbații lor ce se făcea acolo? Și de aici; dorința lor fierbinte era: când se vor face asemenea adunări și pentru ele? Ele ziceau: părinte, dar pe noi când ne adunați? Nouă când o să ne vorbiți?" Răspunsul cu care scăpam din încurcătură era: „La toamnă, la toamnă!", căci dacă pentru bărbați nu aveam loc, ce avea să fie când am fi dat drumul și la femei?" Prin experiență, adunările lor laolaltă s-au perfecționat neconținut. Dumitru Cornilescu, totdeauna plin de inițiativă, a continuat să facă lucrarea începută la Dorohoi, să traducă cântece creștinești, să compună altele și să le adapteze la melodiile pe care le găsea în cărțile comandate din străinătate. Una câte una, mica ceată de credincioși a început să cunoască pe de rost aceste cântări, pe care le intonau la biserică, acasă și chiar la lucru. La scurt timp, Dumitru Cornilescu a tipărit prima cântărică cu 47 cântări creștinești. „Toamna", își spuse Dumitru Cornilescu, "Numai merge în biroul părintelui Popescu, căci este prea mic. Am cerut atunci autorizație la Ministerul Instrucțiunii și ni s-a îngăduit să ținem aceste adunări la școala „Cuibul cu Barză", o școală primară din apropiere... Femeile, exasperate de atâta amânare, au venit în-tr-o seară nepoftite, și nu le-am putut da afară... La școală nu mai era ca acasă. Aici fiecare venea, se așeza în bancă, iar noi soseam oficial, la ora fixă și făceam așa: cântam o cântare creștinească din cele noi, apoi TudorPopescu citea un psalm, citea paragraful din Evanghelia după Ioan care venea la rând și îl explica o oră. Urma o pauză în care cântam multe cântări, apoi eu citeam paragraful următor și-l explicam... Tema era mai totdeauna aceeași, dar pusă în cadrul paragrafului citit și ținea totdeauna la luarea unei hotărâri personale: Ce faci tu cu păcatele tale? Îți sunt ele iertate? Ești un copil al lui Dumnezeu? Ai tu pace? Ești tu mulțumit? Unde vei merge după ce mori?" Predicile lui Dumitru Cornilescu înfățișau mai ales păcatul și pedeapsa care așteaptă pe păcătos. Tuna și fulgera împotriva păcatului! Avea un dar de vorbire excepțional, putea să vorbească ore în șir despre un subiect, fără ca cineva să se plictisească. Curând, adunările de duminică dimineața și seara de la biserică și cele de marți seara de la școală au devenit insuficiente. S-au început adunări de evanghelizare și joia seara. Un

credincios, întors de curând la Dumnezeu într-una din adunările de joi seara din acea vreme, scria lui Dumitru Cornilescu cu puțin timp înainte ca amândoi să treacă la Domnul: "De atunci, din februarie 1923, eu v-am socotit, atât pe Dv. cât și pe fratele Tudor Popescu, părinții mei spirituali în Domnul. V-am iubit și vă voi iubi mereu, pentru că Dumnezeu S-a folosit de Dv. amândoi ca să ajung un copil al lui Dumnezeu... Mi-aduc aminte (pe atunci aveam numai 24 de ani) cum vă ascultam împreună cu soția mea, joi seara la școala primară Cuibul cu Barză, stând pe pervazul ferestrei, pentru că în bănci nu mai erau locuri. Cum conduceați micul cor, acompaniat tot de Dv. la mica orgă portativă și cum apoi, ca un vulcan în plină erupție, împrăștiati în jurul Dv. nu lavă, ci apa vie a Cuvântului lui Dumnezeu, pentru sufletele noastre uscate de păcat, dar însetate după o viață nouă." „Nu rareori”, spunea Dumitru Cornilescu, „la sfârșitul predicilor de la școală sau de la biserică te pomeneai cu câte un suflet care voia să-ți vorbească între 4 ochi și cu prilejul acesta se hotăra pentru Domnul Isus. Câți nu se hotărau și fără să mai spună! Trăind adevărurile Evangheliei, cei întorși la Dumnezeu aveau să-mi spună lucruri minunate! Ce biruințe împotriva ispitei și a păcatului! Ce împlinire întocmai a celor spuse în Evanghelie! Toate acestea măreau depozitul meu de cunoștințe și nu puține din ele își găseau locul în predici, ca ilustrare a unor adevăruri ale Evangheliei.” Setea după Cuvântul lui Dumnezeu creștea mereu. Au început să se țină adunări și prin case și Dumnezeu binecuvânta pe oameni prin vestirea Evangheliei de către Dumitru Cornilescu. Traducerile și experiențele pe care le făcea Dumitru Cornilescu depășeau posibilitățile de publicație ale unor reviste ocazionale. De aceea, la 1 noiembrie 1921, el a început să scoată revista „Adevărul creștin”. Concepția clară și scopul precis al inițiatorului ei se văd lămurit din însuși articolul introductiv al primului număr al revistei: „Revista noastră are o țință foarte lămurită: ea pornește de la încredințarea că ceea ce îi trebuie poporului nostru îndeosebi și înainte de orice este lumina Evangheliei și viața pe care o dă această lumină. Ea știe că omul, din fire, nu are această viață, care este un dar al lui Dumnezeu și se capătă prin credința într-un Mântuitor personal... în al doilea rând, ea se îndreaptă către copiii lui Dumnezeu care trăiesc în strânsă legătură cu Mântuitorul lor personal. Și pe ei vrea să-i ducă pe căile sfințeniei, arătându-le cum pot fi din ce în ce mai asemenea chipului Mântuitorului lor.” În iulie 1922, arhimandritul Scriban scria în Noua Revistă Bisericească: „O tipăritură mult mai nouă, dar foarte bună, este Adevărul creștin”, scoasă de două ori pe lună, în București, de părintele ierodiacon Dumitru Cornilescu, cel mai harnic dintre teologii tineri pe ogorul scrisului creștinesc. Materialul publicat de sfinția sa este foarte potrivit scopului, este numai creștinesc și este la înălțimea publicațiilor similare din apus.” într-adevăr, prin această revistă bilunară, Dumnezeu a dat multă binecuvântare poporului Său, întărindu-i credința și făcând să crească ceata Lui. De mare folos pentru cei credincioși au fost traducerile lui Cornilescu din C.H. Machintosh, G. Miiller, J.H.M. Conkey, S.D. Gordon, R.A. Torrey, F. Bettex, care au ajutat mult la punerea bazelor unei doctrine cât mai apropiate de adevăr.

Adevărul se răspândește

"Luati seama... să păstoriti Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său." (Faptele Apostolilor 20:28)

Ceea ce Dumnezeu a pus mai întâi în inima și sufletul lui Dumitru Cornilescu și a pușinilor lui urmași din Moldova, în timpul războiului, și a înmulțit

apoi și a statornicit prin colaborarea dintre el și Tudor Popescu, încetase să mai fie o lucrare care să poată fi ținută sub obroc. Pe nesimțite, ea s-a transformat într-o lucrare de răspândire a Evangheliei cum nu mai fusese înainte. Sufletele veneau la Mântuitorul în număr tot mai mare și printre ele nu erau numai oameni de rând ci și intelectuali, mai ales tineret cult, dornic de o viață nouă. Astfel, la Biserica Cuibul cu Barză au început să vină tot mai mulți seminariști, studenți de la teologie și alte facultăți, ofițeri, scriitori, politicieni, și chiar fețe bisericești de prima mână. Unii dintre aceștia din urmă susțineau prin scris lucrarea rodnică pe care Dumnezeu o făcea la această biserică. Faima pe care o căpătase ca traducător al Bibliei, traducător al unor cărți de mare circulație, autor creștin și publicist în marile reviste ale vremii, precum și ca vestit predicator, au făcut ca Dumitru Cornilescu să fie invitat să predice Evanghelia în cele mai înalte cercuri ale societății bucureștene, în casele unor oameni de stat, oameni politici și figuri cunoscute vieții sociale și intelectuale a vremii. A vestit Evanghelia până și în casa primului ministru din acea vreme și în cercuri patronate de familia regală. Dumnezeu a îngăduit astfel ca vestea bună a Evangheliei să pătrundă în toate păturile sociale ale capitalei țării, astfel ca Dumnezeu să aibă martorii Lui pretutindeni. A fost solicitat de asemenea să predice și să dea lecții la Societatea Acoperământul'Maicii Domnului; în seminarul monahal pentru călugărițe. Ca pretutindeni unde lucra, scopul activității sale rămânea același: câștigarea sufletelor pentru Mântuitorul, întoarcerea lor la Dumnezeu. Aici erau multe fete de la țară, cu un nivel foarte scăzut, așa că la început nu a vrut să primească oferta, pentru a nu-și pierde timpul degeaba. Ulterior a acceptat, în cele dintâi luni sarcina lui aici a fost foarte grea. După cum spunea singur: „...bieteile fete nu aveau nici o idee despre Cuvântul lui Dumnezeu și pe deasupra erau pline de credințe deșarte. Am dat fiecăreia un Nou Testament și le-am rugat să citească în fiecare zi. Apoi am început să citesc și eu cu ele, căutând să le lămuresc un verset, o dată pe săptămână, prin întrebări și răspunsuri. Se înțelege că în toate aceste lecții căutam să le pun înainte calea mântuirii, cât se poate de lămurit. Timp de câteva luni, totul a părut în zadar. Dar la urmă a început să se vadă ceva rod și multe din ele s-au hotărât pentru Domnul Isus. Clipele mele cele mai frumoase au fost la examenul de la sfârșitul anului. Nu-mi plăcea să fac un examen, dar regula școlii îl cerea. Ele trebuiau să învețe în fiecare săptămână versetul pe care li-l lămuream când făceam lecția. Așa că acum știau multe versete pe dinafară... Pentru examen le-am spus să în vețe fiecare câte un verset și că am să văd ce au înțeles din el. În ziua examenului am rămas mirat când am văzut cât de mult știau aceste fete simple despre calea mântuirii. De exemplu, una din ele mi-a spus versetul 28 din Matei 11: „ Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.” — Ce înseamnă asta?, am întreat-o eu. — Ce înseamnă « Veniți la Mine ?» — Ei, a răspuns ea, "înseamnă ce spune. Dv. stați acolo și eu aici. Dacă-mi spuneți să vin la Dv., pornesc îndată și vin la Dv. — Bine, dar cum poți să vii la Isus în felul acesta? — La fel, Isus este aici, chiar dacă nu-L vedem cu ochii trupului. Așa că n-avem nevoie să mergem cu picioarele ca să venim la El, fiindcă El este aici, Doar îi pot spune că vin la El acum. — Dar ce înseamnă să fi împovărat? \ — Vedeți Dv., noi de multe ori lucrăm din greu aici. Și câteodată avem de purtat lucruri cam grele. Am vrea atunci așa demult să ne odihnim puțin. La fel și cu păcatele. Noi suntem împovărați din pricina păcatului. Vina păcatului este foarte grea. Așa că, venind la Isus cu păcatele noastre, El ni le iartă și ne dă odihnă. — Dar dumneata ai venit la Isus ? — Da! — Când și cum? — în cutare zi, când vorbeai despre versetul acesta, eu am făcut întocmai cum ne-ați spus. Am văzut că eram vinovată din pricina păcatului. Și am zis Domnului: "cum, Doamne, sunt împovărată. Vin la Tine și Te rog să-mi ierți păcatele. Și mi le-a iertat. — De unde

știi? — Așa a spus El. — A fost vreo schimbare în viața D-tale de atunci? — Da. Cam spuneam minciuni înainte. Acum nu mai mint. Mă mâniam. Acum nu mă mai supăr etc. — Cum poți să faci așa ceva? — Cer putere de la El. El mi-o dă. Eu o iau și așa biruiesc. — Adevărat?, am întrebat eu pe directoare care era de față la examen. — Da, da, a răspuns dânsa cu lacrimi în ochi. Eu am băgat de seamă că de la o vreme fetele mele sunt cu totul schimbate, dar n-am știut până azi că această schimbare s-a făcut prin lecția de religie. Ce bucurie a fost când am văzut că vreo 20 de eleve dintr-o clasă de 30 erau hotărâte pentru Hristos! Într-adevăr, „Evanghelia este vestită săracilor”, și este „puterea lui Dumnezeu pentru oricine crede.” Dumitru Cornilescu nu a activat nici o zi ca preot ortodox, nu a încasat niciodată salariu de la Biserica Ortodoxă sau de la Statul Român pentru activitatea neasemuit de intensă și rodnică pe care a dus-o. Spiritul de independență duhovnicească ce-l caracteriza s-a arătat din plin, și în cele materiale folosind lucrurile materiale ca și cum nu le-ar fi avut, exclusiv în slujba lui Dumnezeu. Și Dumnezeu l-a binecuvântat în mod minunat!

Împotriviri

„În ziua aceea s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii...” (Faptele Apostolilor 8:1)

Când Dumnezeu binecuvintează lucrarea făcută prin unșii Săi, totdeauna apare împotrivirea celui rău. Așa s-a întâmplat și în cazul lucrării începute de Dumitru Cornilescu și Tudor Popescu. După cum s-a arătat mai înainte, cele mai cunoscute fețe bisericești și teologi de frunte au privit la început cu simpatie și chiar au făcut publicitate lucrării, prin scrierile lor. În ciuda aprecierilor care erau însușite de toată lumea, a venit pe nesimțite vremea ca spiritul să se confrunte cu tipicul, credința vie cu formele închistate, viața cu tradiția moartă. Lucrând pentru Dumnezeu, cei doi s-au izbit din ce în ce mai mult de dezacordul între ceea ce propovăduiau - o credință vie - și formele tradiționale ale ortodoxiei. Pe măsură ce timpul trecea, ei observau tot mai mult prăpastia dintre doctrina Scripturii, care li se contura din mers și balastul tradiției ortodoxe, vădit netestamentală. Cea mai izbitoare problemă s-a ridicat cu privire la închinarea la sfinți și la Maica Domnului, în timp ce în predici cei doi vorbeau despre o mântuire numai prin Hristos, în slujbele religioase Tudor Popescu era nevoit să urmeze tipicul ortodox. Convingerile personale erau însă mai puternice decât tradițiile de veacuri, despre care cei doi au ajuns la convingerea că nu se potrivesc cu Biblia. Și au început să elimine pas cu pas ceea ce trecea peste încredințarea lor. Aceasta a declanșat o reacție din ce în ce mai îndârjită, cu atât mai mult cu cât preotul Tudor Popescu intenționa să rămână în Biserica Ortodoxă, dar să lucreze conform convingerilor sale. În lupta care a început cu apărătorii tradiției, cei doi și-au dat seama din ce în ce mai bine de inutilitatea acestor forme, ba mai mult, de faptul că ele constituie o piedică pentru aducerea sufletelor la Hristos. Lupta a devenit foarte îndârjită. De fapt, la această luptă Dumitru Cornilescu și prietenul său au participat mai ales ca implicați în sufletele lor, pentru că nu duceau această luptă cu arme ascuțite, ci doar își expuneau deschis convingerile la care ajungeau pe măsură ce trecea timpul. Clerul însuși s-a divizat atunci în două: o ceată care apăra sălbatic și fără abatere datinile strămoșești și altă ceată, care fără să accepte în totul ideile înnoitoare ale celor doi, atrăgeau totuși atenția asupra stării deplorabile în care se găsea biserica oficială. Astfel, despre starea gravă a acesteia, arhimandritul Scriban scria atunci în revista „Neamul românesc”: pretutindeni este lipsă de viață... O astfel de biserică (Biserica Ortodoxă) devine o anexă politică, iar de viață

religioasă nu mai poate fi vorba. Ea duce o existență egală cu moartea... Aceasta a fost biserica bizantină, lăcaș decorativ, din care spiritul se stingea... Moștenirea aceasta au căpătat-o toate bisericile ortodoxe; toate au caracterele sterilității ca un viciu de naștere." În aceeași vreme, scriitorul român Gala Galaction scria: "există oameni care nu dau pe la biserică decât în zile de sărbătoare, o dată pe an, care nu știu nici decalogul, nici simbolul credinței, care nu se spovedesc și nu se împărtășesc niciodată, care nu cred nici în Tatăl, nici în Fiul, nici în Duhul Sfânt, acești oameni fac și desfac totul în biserica românească..." Cele scrise și publicate de Dumitru Cornilescu și Tudor Popescu nu semănau deloc cu aceste anateme aruncate la adresa bisericii, din care înșși autorii lor făceau parte. Poetul Dimitrie Nanu arăta atunci că, prin contrast cu aceștia, „ Tudor Popescu s-a mulțumit să împlânte în sufletele credincioșilor calea mântuirii indicată de Hristos, fără să se războiască nicidecum cu rătăcirile trecutului. Știa că, primenin-du-le sufletele, cojile au să cadă de la sine." Convinși de adevărul cuprins în mișcarea de la „Cuibul cu Barză", de curăția spirituală a promotorilor ei, scriitorii citați, care nu îndrăzneau însă să părăsească biserica oficială, în ciuda stării deplorabile în care se găsea, prevedeau un exod al sufletelor dinspre biserica oficială către noua mișcare. Astfel, arhimandritul Scriban continuă: "Dacăstarea noastră bisericească nu se schimbă și fabricile oficiale urmează mai departe să confecționeze preoți, dascăli și episcopi, toată lumea iubitoare de Hristos se va duce după Tudor Popescu, după Cornilescu și după alți revoluționari, care se pregătesc în umbră." În revista „Crucea ", un preot modest din comuna Bălești, județul Gorj, scria: „Sărmani apostoli Petru, Pavel și toți ceilalți, voi care nu ați avut fericirea să luați lecții de ortodoxie de la noi cei de azi, voi care nu ați știut că a fi apostoli ai Domnului înseamnă numai a oficia liturghii pompoase, împodobite cu stufe strălucitoare; dacă activitatea voastră s-ar desfășura azi, noi, cerberii ortodoxismului, n-am putea să vă privim decât ca «alunecați pe povârnișul di feritelor secte» ". Lupta publică și mai ales cea subterană au devenit tot mai acerbe. Obiectivul ei era ca preotul Tudor Popescu să fie eliminat din Biserica Ortodoxă. Totodată, Dumitru Cornilescu, deși nu avea o poziție oficială ca să poată fi judecat, constituia un spirit prea ascuțit în coasta fețelor bisericești care se erijau în apărătorii ortodoxiei. Iar spiritul lui ascuțit, convingerile lui puternice și influența de care se bucura în toate cercurile religioase și laice din țară, făceau din el unul dintre obiectivele principale ale loviturilor lor.

„Experimentarea personală și intimă a harului lui Dumnezeu este singura temelie a vieții creștine.” D. Cornilescu

Partea a treia

În exil

"Eu zic Domnului meu: «Tu esti Domnul meu, Tu esti singura mea fericire!» "
(Psalmul 16:2)

Peregrinări

"Ascultati Cuvântul Domnului, neamuri, si vestiti-l..."(Ieremia 31:10)

Divergențele doctrinare foarte ascuțite declanșate între Dumitru Cornilescu și apărătorii ortodoxiei ajunseseră la un nivel așa de ridicat, încât unii chiar se temeau pentru viața lui. S-a ajuns astfel la ideea că ar fi bine ca el să plece pentru un timp din țară, pentru a permite spiritelor să se liniștească. De aceea, în iulie 1923, în urma unei convorbiri avute cu Patriarhul Miron Cristea care prețuia pe Dumitru Cornilescu, acesta a fost sfătuit să plece din țară pentru o perioadă mai lungă, în același an, Dumitru Cornilescu avusese un conflict cu generalul Rusescu, a cărui soră frecventa adunările creștine. Generalul Rusescu s-a considerat insultat de Cornilescu, deoarece îi spusese că este păcătos, că nu este credincios și de aceea l-a provocat la duel. La 1 iulie 1923 Dumitru Cornilescu a plecat împreună cu Tudor Popescu în concediu, în Germania. Cu această ocazie, s-au oprit mai întâi la o casă de odihnă pentru credincioși de la Blankenburg, a cărei adresă Dumitru Cornilescu o găsisese când era student, pe revista cu care era învelită una din cărțile pe care directorul seminarului i le-a dat să le citească, în timpul călătoriilor făcute la Londra pentru tipărirea Bibliei, Dumitru Cornilescu mai fusese în acest loc, unde făcuse cunoștință cu un pastor credincios, Ernest Modersohn. În fiecare vară acesta ținea un studiu biblic. El făcea parte din cultul protestant, dar nu s-a despărțit niciodată de această biserică, deși participa activ la o mișcare neoprotestantă numită Geminschaft. Datorită situației oarecum comune pe care o aveau, precum și concepțiilor asemănătoare, între cei doi preoți români și pastorul Modersohn s-a realizat o prietenie strânsă. În unele publicații ale sale, pastorul Modersohn recunoștea că el însuși a fost binecuvântat prin legătura cu acești doi credincioși români. Modersohn a prezentat pe cei doi preoți tinerilor pastori adunați la cursul de vară și i-a invitat să vorbească. Dumitru Cornilescu a făcut-o cu mare rețineră, deoarece considera că nu știe destul de bine limba germană. Dar toți cei de față s-au arătat interesați de lucrarea celor doi români, în timp ce, foarte transpirat, Cornilescu se plimba apoi pe aleile parcului înconjurător, o domnișoară care participase la discuție, s-a apropiat de el și l-a încurajat, spunându-i ce mult bine au făcut sufletului ei cele auzite din partea lui. Modersohn însuși a fost profund impresionat de cele spuse de Cornilescu, care reprezentau experiențe de viață. A colectat pentru el o mare sumă de bani și i-a oferit-o. Se găsea în străinătate susținut tot de subvențiile prințesei Callimachi. Cornilescu a vizitat mai multe case de odihnă pentru credincioși, și chiar a stat câțva timp într-o casă de odihnă de la Erholungheim, condusă de diaco-nițe. Aici a întâlnit pe directoarea sanatoriului și școlii de diacone din Ländli, Elveția. Ea l-a invitat zicându-i: „Vino să te odihnești un timp în Elveția și să vorbești musafirilor sanatoriului nostru.” Dumitru Cornilescu a acceptat invitația pe timpul vacanței, dar nu a rămas pentru totdeauna acolo, cum a fost rugat. Astfel, a început o perioadă lungă de peregrinări prin mai multe case de odihnă, case particulare și hoteluri din diferite țări europene, înainte să dea curs chemării care avea să-și pună pecetea pe cea mai lungă perioadă din viața lui. În septembrie 1923 pleacă în Elveția și locuiește la Iverdon, la niște prieteni, între octombrie 1923 și iulie 1924 este invitat de un avocat la Londra să predice Evanghelia în această țară. Acest timp l-a folosit și pentru a duce tratativele necesare cu Societatea pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate, pentru ca aceasta să-și asume sarcina tipării Bibliei traduse de el, spre a fi scutit de grija banilor necesari publicării ei. Cu această ocazie s-a întâlnit la Londra cu Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Miron Cristea, care ducea în același timp tratative pentru ca societatea respectivă să publice traducerea bisericească a Bibliei. După îndelungate discuții, societatea a acceptat numai traducerea efectuată de Cornilescu. și i-a solicitat pregătirea

unei ediții noi, lucru pe care l-a început imediat lucrând la ea mai întâi la Londra și apoi în Elveția. În august și septembrie 1924 a studiat în Franța, la Bologne, iar apoi la o stațiune din Savoie - Mornex, la o casă de odihnă pentru credincioși, unde de asemenea a fost invitat să predice. A făcut acest lucru împreună cu preotul G. Criveanu, mai târziu episcop al Hușilor. S-a întors în Elveția, locuind mai întâi la Lausanne și apoi la St. Gallen, vestitele stațiuni de odihnă, în acest timp a lucrat la noua ediție a Bibliei, a predicat unde era invitat și a pregătit pentru publicare unele din predicile sale în limbile germană, engleză și franceză, în mai-iunie 1925 îl regăsim în Franța, probabil pentru a-și îngriji sănătatea din ce în ce mai șubredă, în iulie-august ale aceluiași an, călătorește din nou în Anglia pentru întâlniri cu agenții Societății Biblice Britanice, fiind totodată invitat să se odihnească în casa unui credincios bogat, la Illford. Înainte de a se stabili definitiv în Elveția, dând curs invitației mai vechi primită în Germania cu 4 ani în urmă, stă la Cannes, în Franța, unde lucrează, scrie, și pregătește pentru publicare materialele acumulate până atunci.

Ländly

"Neamurile se frământă, împărățiile se clatină, dar glasul Lui răsună..."
(Psalmul 46:6)

Era un bărbat bine făcut și deși avea talia potrivită, dădea impresia unui om de statură înaltă. Ascendentul pe care-l avea asupra altora era evident, chiar înainte de a începe să vorbească. După aceea, captiva irezistibil! Avea fața ovală, fruntea lată și părul castaniu. Impresiile contradictorii la prima vedere, de nespusă bunătate și cea de o hotărâre neșrămutată, erau date de zâmbetul abia perceptibil care îi flutura per^ manent pe față și de ochii căprui, profunzi, care priveau parcă dincolo de suprafața lucrurilor și făpturii omenești. Abia depășise 35 de ani și părintele Cornilescu avea în spate o viață extrem de zbuciumată. Câteva cute adânci i se imprimaseră pe față. Erau un rezultat al luptelor permanente pe care le dusesese și al sănătății din ce în ce mai șubrede. Uneori, ele dădeau impresia că vijeliosul de altădată se apropia de sfârșitul călătoriei. Într-adevăr, neobositul luptător pentru Hristos, omul totdeauna nemulțumit de ceea ce știa și însetat de a cunoaște locuri noi, oameni noi, experiențe noi, pare ajuns la sfârșitul slujbei sale. O boală cruntă îl obligă să se gândească și la soarta trupului său, nu doar la starea sa sufletească. Se îmbolnăvise grav de tuberculoză. Boala se localizase la cotul drept, oprind mâna neobosită să scrie, potolind dorința aprinsă de a cunoaște lumea. Și-a reamintit astfel de Casa pentru convalescenți întreținută de diaconițe la Ländli, Oberägeri, cantonul Zug, la 1/2 distanță de Zuerich. S-a întors aici să se odihnească. Putea însă să se odihnească un om făcut pentru activitate? Putea să rămână inactiv un lucrător cu o asemenea energie? Avea în urma sa 20 de ani de activitate, călătorise prin toată Europa, vorbea 5 limbi, scrisese multe cărți și articole de revistă. Dar mai ales cunoștea perfect Cartea Cărților, pe care o tradusese cuvânt cu cuvânt, confruntând-o cu religia ortodoxă și cu toate traducerile importante ale vremii. La scurt timp după internarea în acest sanatoriu, conducătoarea diaconițelor l-a invitat să predice celor internați. Aceștia au fost mișcați de profunzimea ideilor sale, de simplitatea expunerii, au fost atrași de farmecul personal al experimentatului și în același timp ireproșabilului predicator. L-au rugat apoi să vorbească o săptămână enoriașilor și fetelor care se instruiau pentru diaconat, în școala asociată casei pentru convalescență. Nu făcuse niciodată slujbe -religioase. Nu predicase niciodată vreo confesiune. Predicase,

scrisese și luptase 20 de ani pentru răspândirea adevărului curat al lui Dumnezeu, în propria sa țară și în multe țări europene. Ceea ce propovăduia el era deopotrivă bun pentru ortodocși, catolici, protestanți, neoprotestanți. Mesajul său cel mai de seamă era dragostea lui Dumnezeu pentru sufletele oamenilor, arătată în jertfa Domnului Isus. Spiritul său viu, inteligența scilicet, convingerile nestrămutate pe care le avea, darul de predicator și farmecul personal erau tot atâtea calități care făceau pe tânărul de altădată, acum matur și greu încercat, să obțină succes în tot ce întreprindea. A fost rugat să se stabilească acolo, devenind pastorul bolnavilor, profesorul și duhovnicul elevilor. Casa avea deja un pastor, dar în vremea aceea el era în Germania, în vacanță. Nu a acceptat însă, din pricina colegului lui care trebuia să se întoarcă curând, în ziua când pastorul trebuia să sosească la ora 3 după-amiază, Cornilescu părăsise Ländli la ora 11 dimineața, plecând la Zuerich. Solicitarea însă nu-i fusese retrasă și astfel, la insistența directoarei, a acceptat să lucreze la o altă casă de odihnă, la Iselwald, lângă Interlaken. Acolo i-a plăcut. S-a simțit bine, lucra cu plăcere, era mai liber, nu avea permanent lângă el directoarea care îl stânjenea. A trebuit să primească să se angajeze aici. Boala îl obliga să se stabilească într-un climat de munte, într-un loc liniștit. Lipsurile materiale au constituit și ele un motiv; prințesa nu mai avea resurse și oricum, nu mai putea primi de vizite din țară. Vorbea oamenilor din casa de odihnă de două ori pe zi, câte o jumătate de oră, pregătea două reviste săptămânal, predica oriunde era invitat. Era tot mai apreciat și iubit de toți aceia cu care venea în legătură. Curând s-a întors la Ländli. Pe lângă activitatea de pastor a primit sarcina să facă educația laică și mai ales religioasă a diaconițelor. Curând a devenit un element nelipsit atât la casa pentru convalescenți cât și la școala de fete. A început ca pastor; a devenit apoi și profesor și în sfârșit, în anul 1934, a fost numit directorul acestei Case și al școlii de diaconițe din cadrul acesteia. Timp de aproape un sfert de veac (1927 - 1951) a educat 400 de diaconițe, care au răspândit Cuvântul curat al Evangheliei, așa cum l-au primit de la iubitul lor pastor și profesor, în nenumărate case de odihnă, case pentru convalescenți, sanatorii și spitale din Elveția, precum și alte țări. Astfel, 58 dintre ele s-au dus misionare în China, 22 în Brazilia, 19 în Statele Unite și în multe alte locuri. O lucrare binecuvântată de Dumnezeu pentru mântuirea și mângâierea sufletelor celor bolnavi! Se ocupa nu numai de educația lor religioasă, ci și de cea laică, făcând cu ele lecții câte 2-3 ore zilnic. Erau pregătite în primul rând pentru a duce Evanghelia bătrânelor bolnave, femeilor, tinerelor și copiilor. Învățau să facă cercuri biblice cu copiii și tineretul, să mângâie pe bolnavi și să-i îngrijească din punct de vedere medical și sufletesc. În același timp era ocupat permanent cu îndrumarea spirituală a circa 150-200 de bolnavi în timpul verii - din aprilie până în octombrie - și 60-70 în cursul iernii. Totodată mergea să vorbească la o casă de bătrâni din Zuerich, care funcționează și astăzi. Rezultatele erau, desigur, pe măsura lucrătorului. Pe lângă pensionarii caselor de odihnă și sănătate pe care le patrona, veneau oameni de la mari distanțe ca să-l audă vorbind. Unii bolnavi reveneau la odihnă pentru a le fi de folos mai mult din punct de vedere spiritual, decât trupesc. Cei ce-l auziseră, povesteau despre el când se întorceau acasă și astfel casele pentru convalescenți de care se ocupa erau totdeauna pline. În afara programului era tot timpul ocupat cu consilierea spirituală. Cele experimentate în România l-au învățat că cea mai sigură întoarcere la Dumnezeu are loc în urma unor discuții individuale, de la om la om. Era un adevărat doctor sufletesc, înțelegea așa de bine pe bolnavi și-i îngrijea cu pasiune pentru că-i iubea, simțea cu ei. Era el însuși bolnav... Venise aici să se odihnească, dar lucra mai mult ca oricând. Pe lângă cele menționate mai sus, avea ' nenumărate probleme cu administrația celor două locașuri, cu îndrumarea diaconițelor trimise să lucreze în

afara casei și, pe lângă toate acestea, întreținea o vastă corespondență cu elevele lui de pretutindeni, precum și cu mulți din enoriașii care îi cereau sfaturi îi trimiteau prieteni sau rude să-i îndrume din punct de vedere spiritual. și ca totdeauna când se face o lucrare deosebită, avea de multe ori piedici din partea directoarei care nu înțelegea întotdeauna marea chemare a acestui om, care lucra sub îndrumarea directă a lui Dumnezeu. în anul 1935, boala și oboseala l-au doborât. A început la brațul drept și apoi s-a întins. A trebuit să-și facă operație la braț, rămânând astfel infirm pentru toată viața. Brațul care scria cu atâta repeziciune, un scris mărunț, regulat, elegant, avea să fie inutilizabil pentru totdeauna? Mare încercare pentru un maestru al condeiului! Asta era însă voia lui Dumnezeu, și el a luat totul din mâna Lui. De fapt boala, operația, limitele impuse de Dumnezeu în acest fel i-au decis soarta viitoare. Avea nevoie de control medical continuu și să stea neconținut în climatul blând al Alpilor. Nici o altă țară nu i-ar fi putut oferi condiții mai bune ca Elveția. Și apoi se obișnuise deja cu spiritul acestei țări a libertății, a îngăduinței creștine, după atâta hăituaia pe meleaguri mai dragi, dar neasemuit mai vitrege... Necazurile care trebuiau să-l încerce și să-l călească nu se puteau însă opri aici. Era făcut dintr-un material slab din punct de vedere fizic, dar avea o tărie nemăsurată din punct de vedere sufletesc și spiritual. Era de fapt străin în această țară, iar țara lui îl hărțuia neconținut datorită faptului că locuia în Elveția ca cetățean român. Pe atunci, cetățenia elvețiană se obținea cu mare greutate. De altă parte, Cornilescu nu ar fi dorit să renunțe la cetățenia română. De aceea, în fiecare an trebuia să obțină o prelungire a pașaportului. Cu această ocazie, era mereu obligat să-și reînnoiască actele privind situația militară, ceea ce i-a creat de multe ori mari necazuri. Conform legii românești, fusese deblocat din armată imediat după hirotonisirea lui ca preot, în 1916. Avea asupra lui actul oficial de ștergere din efectivul armatei, dar nu putea aduce nici o dovadă că ar fi fost măcar o zi preot undeva, nici în țară, nici în străinătate. Regulile omenești nu au ținut niciodată seama de importanța lucrului făcut, de lucrul în sine, de rezultatele obținute! Nu avea hârtie și pace! De aici multe memorii, reconstituirea unor acte vechi cărora nu le dăduse niciodată importanță; o corespondență îndelungată cu cercurile militare, cu ambasadere și cu marii lui susținători. Timpul trecea. Peste toată Europa se acumula nori negri, începuse războiul, iar el avea cetățenia unei țări care nu-l dorea, lucrase ilegal într-o țară care-i cerea să intre în legalitate și nimeni nu ținea seama de imensul profit spiritual pe care îl aducea. începând cu anul 1938, relațiile cu România au devenit din ce în ce mai oficiale, reînnoirea pașaportului se făcea din ce în ce mai greu, așa că în 1940 s-a hotărât să ceară naturalizarea și cetățenia elvețiană. Alte memorii, alte acte, alte necazuri! I-au trebuit aproape 10 ani de peregrinări, dificultăți, intervenții, pentru ca abia în 1948 să devină cetățean elvețian. L-au ajutat editorii, foștii lui enoriași. Aceste necazuri au avut însă pentru noi cei de astăzi, un avantaj neprețuit... Cornilescu nu voia niciodată să vorbească despre sine; cu atât mai puțin să scrie despre sine. Obligat să-și scrie biografia în vederea obținerii cetățeniei elvețiene, și pentru a explica peregrinările sale care nu se reflectau în nici un act legal, a trebuit să-și calce pe inimă și să înșire pe două pagini de hârtie locurile pe unde a trecut, mobilurile care l-au mânat, să se explice unei lumi care nu înțelegea faptele neobișnuite, ci numai pe cele ale oamenilor de duzină. Fără aceste memorii, firul vieții acestui credincios ar fi rămas necunoscut pentru totdeauna.

În doi

"Domnul Dumnezeu a zis: «Nu este bine ca omul să fie singur»..." (Geneza 2:18)

Deși Cornilescu iubea așa de mult sufletele oamenilor, prin structura lui sufletească era un singuratic. Avea nevoie de momente prelungite să se retragă departe de oameni, de lume, pentru a se regăsi pe sine, pentru a-și pune în ordine observațiile făcute asupra oamenilor... Fără singurătate nu există reculegere, cugetare, creație, spiritualitate! Era un singuratic aici jos între oameni, dar se regăsea pe sine totdeauna când urca în sferile cerești. De acolo își trăgea seva, avutul nemărginit de spiritualitate pe care îl revărsa zilnic asupra celor din jurul lui. Cu cât lucra mai mult, cu atât trebuia să aibă o perioadă mai lungă de retragere. Chiar după ce s-a căsătorit, petrecea uneori 2-3 zile fără să stea de vorbă cu cineva. Sărac, bolnav, departe de țară, împlinește vârsta de 50 de ani. Dumnezeu însă mai avea nevoie de el 35 de ani și pentru aceasta îi trebuia un sprijin material și moral care să-l îngrijească, să-l iubească, să-l ajute în lucrarea pe care o făcea și în alte lucrări la care Dumnezeu avea să-l cheme. Pe viitoarea soție a cunoscut-o la Ländli, în anul 1936, dar mult mai târziu s-a gândit că i-ar putea fi tovarășă de viață. Venise acolo ca asistentă particulară a unui medic bogat, care își căuta sănătatea, în fiecare vară, Dumitru Cornilescu trebuia să meargă la Montreux, stațiunea însoțită de pe malul Lacului Geneva, să facă plajă și să se odihnească. Când s-a făcut mai bine, mâna îi rămăsese mai subțire ca cealaltă și o purta într-o cotieră. Aceasta a purtat-o neîntrerupt până la vârsta de 70 de ani. Boala lui nu a împiedicat-o pe tânăra Anna să se simtă din ce în ce mai puternic atrasă de pastorul casei de odihnă la care a adus-o bolnavul ei. Când lua masa în aceeași încăpere cu el, ea considera aceasta o favoare. îl întâlnea de asemenea când îi asculta predicile, când venea să acorde îngrijirea spirituală pacientului ei. între timp acesta a murit, iar ea a fost solicitată să rămână ca asistentă în casa de odihnă respectivă. Dar nu a acceptat și s-a întors la școala de asistente medicale de Cruce Roșie pe care o absolvise. Câțiva ani mai târziu, în 1940, s-au căsătorit. El avea 50 de ani și ea 36. Directoarea casei de odihnă, care avea în multe privințe vederi deosebite de ale lui Dumitru Cornilescu, a fost la început împotriva acestei căsătorii. După căsătorie, tânăra Anna a rămas alături de soț, la casa pentru convalescenți la care Dumitru Cornilescu era director. Fără să ocupe o funcție oficială, ea era ajutorul lui în toate privințele. Avea de fapt mare nevoie de așa ceva, de cineva care să facă pentru el muncile care îl depășeau fizicește, dar pe care nu accepta să le lase nefăcute. Ea îl ajuta din dragoste, nu din obligație, și el niciodată nu ar fi putut găsi pe cineva mai potrivit, între cei doi s-a realizat o comuniune așa de strânsă, încât, curând, toți au binecuvântat unirea lor, care fusese binecuvântată de Dumnezeu de la început. L-a îngrijit cu dragoste și cu devotament, pentru felul lui de a fi, pentru dragostea pe care o avea pentru slujba lui sfântă. Căsătoria l-a întinerit pe Dumitru Cornilescu și i-a dat forțe de lucru. Când alții se gândeau deja la pensionare (mai ales că era așa de bolnav), Dumitru Cornilescu începe o nouă etapă în viața lui de lucrare pentru Dumnezeu. încă 11 ani lucrează la Ländli. Predici, publicații, păstoria sufletelor, administrația casei pentru convalescenți și a școlii, lecțiile zilnice, dar cu forțe noi, cu un spirit înviorat. Legătura lor a devenit așa de strânsă, încât tânăra Anna era supranumită „jumătatea” pastorului Cornilescu. Ea îl însoțea absolut pretutindeni. Douăzeci și cinci de ani ea nu a avut niciodată pașaport separat, ci era trecută pe pașaportul lui. Spunea: "Dra-ga mea, unde m-aș putea duce fără tine?" Când a devenit octogenar, deseori spunea: „fără tine, draga mea, nu aș fi trăit eu nicidecum atât de mult!” îi spunea tot ce gândea, tot ce întreprindea, de la cele mai însemnate lucruri până la cele mai neînsemnate. Nu a considerat-o niciodată inferioară cu

ceva. îi cerea părerea asupra celor mai importante lucruri, ca și asupra celor mai neînsemnate. Dacă ceva o depășea, discuta cu răbdare cu ea până ce ajungeau la același numitor comun. Nu aveau prea mulți prieteni. Și-au petrecut viața mai mult singuri, dar erau fericiți! Și el o spunea adesea... Când ea trebuia să plece de acasă pentru o perioadă oricât de scurtă, el nu putea lucra singur, o aștepta să se întoarcă. De aceea prefera să plece împreună cu ea. Practic vecinii, oamenii din localitățile unde au trăit, nu i-au văzut niciodată despărțiți. Așa au trăit 35 de ani, care li s-au părut foarte scurți. Cornilescu spunea adesea că el a fost cu adevărat fericit abia după 1940.

Pe cont propriu

„...îi voi aduce înapoi în locul acesta și-i voi face să locuiască în liniște acolo.” (Ieremia 32:37)

Fără îndoială că cei 23 de ani petrecuți la casa de odihnă de la Ländli au reprezentat una din cele mai importante perioade din viața lui Cornilescu. Marele singuratic, care aproape toată viața lucruse pe cont propriu, fiind pensionat în 1951, s-a întors acasă la el. Au urmat 25 de ani, cei mai fericiți din viața lui! Nu avea nici o obligație față de nimeni, nici un program, nici o episcopie. Împreună cu iubita lui soție s-a stabilit lângă Montreux, în orașul însoțit, plin de vegetație mediteraneană, de pe malul Lacului Geneva, la poalele munților Mont Blanc. Nu putea să facă o alegere mai bună. Bărbatul care a suportat așa de greu să lucreze în același loc o perioadă așa de lungă, 23 de ani la Ländli, dar care avea totuși nevoie de cât mai multă odihnă, și-a găsit locul potrivit pentru o odihnă activă. Aici, la Montreux, totul este într-o continuă schimbare. Nu trebuie să faci nici un pas pentru ca an de an, lună de lună, zi de zi, oră de oră să fii în același loc și parcă altundeva. Lumina, culoarea cerului și a apei lacului, verdețea munților, totul se schimbă necontenit și nu arată niciodată ca mai înainte. O zi îți se pare ca un an și un an ca o zi. Scurgerea timpului este aici imperceptibilă pentru cel inactiv, dar foarte rapidă pentru cel sensibil, perspicace și vrednic. Fericita familie s-a bucurat în același timp de ambele stări de lucruri. Și-au cumpărat o vilă pe Riviera elvețiană la Montreux, localitatea Brent. Era pentru prima dată în propria sa casă, după 60 de ani de peregrinări. Ca însuși Stăpânul său, nu a avut unde-și odihni capul, în propria lui casă. Câtă deosebire față de oamenii obișnuiți! Și nimeni nu s-a îndoit vreodată că el nu este unul dintre ei! Aici a început pentru el cea mai liniștită și fericită parte a vieții. Dumnezeu a îngăduit slujitorului Său ca această perioadă să nu fie deloc scurtă, în termeni omenești. Deși doctorii au crezut totdeauna că viața lui va fi scurtă, Dumnezeu, Dătătorul vieții, a vrut altfel. Așa răsplătește El pe cei consacrați Lui din toată inima. Cel slab, bolnav, neputincios în termeni omenești, a fost situat de Dumnezeu peste limita celor „mai tari”. De fapt, puțini au trăit așa de deplin ca Dumitru Cornilescu, Psalmul 90. Aici, viața lui s-a împărțit între lucrarea pentru Dumnezeu, îngrijirea sănătății și odihnă. Dar înainte de toate, ca și până acum, - lucrarea lui Dumnezeu. Pentru că proteza pe care o avea la mâna dreaptă nu-i permitea să scrie prea mult, în această perioadă a propovăduit Evanghelia ori de câte ori i se ivea prilejul, folosind notițe scurte, scrise pe un sfert de coală de hârtie, în nemțește. Participa astfel la adunări creștinești, la întâlniri între adunări, la cursuri de vară organizate pentru creștini de toate vârstele: când pentru tineri, când pentru oameni maturi, când pentru

bătrâni. Era solicitat peste puterile sale, dar nu refuza decât atunci când ar fi trebuit să se deplaseze prea mult. A fost astfel o binecuvântare pentru mulți. Suferea însă mult că nu putea să scrie cum ar fi vrut. Supărarea pe care i-o producea această infirmitate l-a făcut să capete tensiune arterială. De aceea a trebuit să evite mai mult eforturile, mâncarea copioasă, călătoriile, înțelegea că așa îngăduie Dumnezeu, dar suporta cu greu imobilitatea la care era supus. Când scriu aceste rânduri mă gândesc la modul necugetat cum eu însumi și mulți alții ca mine din țară și din străinătate condamnam imobilitatea unui lucrător al Domnului despre care știam cum fusese la 20 de ani, dar despre care nu știam cum arăta după 70 și apoi după 80 de ani. Puneam viața lui lungă pe seama unei presupuse forțe fizice deosebite. Lucrurile stăteau cu totul altfel. Dumnezeu ținea în viață pentru lucrarea pe care o voia El, pe cel care după pronosticurile oamenilor trebuia să fi trecut de mult la Domnul. În al doilea rând, tot timpul anului dar mai ales vara, lucra printre turiștii și vizitatorii frumoasei stațiuni Montreux. Primea chiar în casa lui persoane care voiau să-și petreacă concediul în vestita stațiune. Cei care urmau să locuiască în casa lui erau anunțați de la început că este vorba de o casă creștinească; că înainte de micul dejun se citește Biblia și se cântă cântări creștinești; că la masă se face rugăciune, că în această casă nu se fumează, iar la ora 10 seara se încuie ușa. Niciodată nu a înțeles ca sfințenia să se limiteze la sine însuși, ci a extins-o totdeauna și asupra familiei sale, asupra casei sale, asupra tuturor relațiilor sale. Niciodată în viață nu a avut de-a face cu cineva dacă nu era implicat în lucrarea lui Dumnezeu. Nu a avut de-a face decât cu adunări creștinești, cu case de odihnă pentru credincioși, cu editori creștini. Domnul Isus Hristos și lucrarea Lui au fost toată viața lui Dumitru Cornilescu. Altceva nu știa. De aceea era foarte mult solicitat de credincioșii de pretutindeni, să țină predici, să conducă cercuri pentru tineret sau bătrâni, să participe la întruniri creștinești de toate felurile. Deoarece vara era ocupat la Montreux, călătorea pe distanțe scurte mai ales iarna. Dar toată vara, în casa sa, făcea zilnic adunare pentru vizitatori. Era plin de gândurile lui Dumnezeu în așa măsură, încât totdeauna avea de împărtășit ceva altora. Și o făcea cu o mare putere a Duhului și într-un mod așa de atractiv, încât oricine îl auzea pentru prima dată se hotăra să facă orice să-l mai asculte din nou. Predicile sale nu erau savante, docte; nu erau rostite într-o limbă greoaie, inteligibilă numai pentru inițiați. Dimpotrivă, cele mai alese gânduri le îmbrăca într-un limbaj simplu, curgător, accesibil oricui, dar în același timp foarte corect. Niciodată nu a făcut distincție între denotațiile creștine. Era fericit să-și petreacă timpul și să se îmbărbăteze cu oricine, de orice limbă și denotație creștină, care stătea pe temelia cea tare a Evangheliei, care chema Numele Domnului dintr-o inimă curată. Nu a participat niciodată la discuții asupra părerilor îndoielnice și nu a supus pe nimeni unui tratament diferențiat pe baze denotaționale. Dimpotrivă iubea pe toți cei răscumpărați prin sângele Domnului Isus, ca pe frații săi. Datorită odihnei, armoniei în căsnicie, îngrijirii deosebite pe care și-o acorda și de care se bucura din partea soției, a climatului foarte prielnic de la Montreux, sănătatea i s-a îmbunătățit simțitor. Vara făcea plajă pe peluza din splendida lui grădină, tot timpul lua medicamente indicate de doctori, ducea o viață cu totul și cu totul ponderată, fără nici un fel de exces, în acest fel, în jurul vârstei de 70 de ani se simțea mai bine ca oricând. Datorită tensiunii arteriale i s-a recomandat să mănânce un regim special. Dumnezeu i-a făcut parte să intre în legătură cu un dietetician vestit în Elveția, care i-a devenit un bun prieten. Cornilescu îl servea pe medic cu cele spirituale, iar acesta îi acorda - în schimb - cea mai aleasă îngrijire trupească. Datorită îmbunătățirii sensibile a stării sănătății, la 70 de ani a dat jos proteza de la mâna dreaptă, în acest fel, mahnirea pe care o resimțise deoarece nu-și putea folosi pentru Dumnezeu

mâna, așa cum ar fi vrut, s-a transformat în bucurie. Deși bătrân, bolnav, consumat de mulțimea greutăților și împotrivirilor vieții, a început iarăși să lucreze din plin. Cum? în multe feluri... „ Credinciosul transformă toate experiențele vieții lui în valori veșnice; întocmai ca un arbore care își pregătește, din toate sărurile pământului, hrana sa.” D. Cornilescu

Partea a patra

A doua viață

"El îți satură de bunătăți bătrânețea și te face să întineresti iarăși ca vulturul."
(Psalmul 103:5)

Privind înapoi spre țara lui

„Căci așa vorbește Domnul: «Nu se va mai întoarce...; ci va muri în locul unde este., și nu va mai vedea țara aceasta»". (Ieremia22:11,12)

Toată viața a avut pe inimă România și lucrarea lui Dumnezeu din această țară. Acolo îi rămăsese inima, acolo unde împlinise lucrarea tinereții sale. Avea în țară frați și surori de trup, dar mai ales mii de frați și surori în Domnul. Aceștia nu numai că nu l-au uitat niciodată, dar mulți dintre ei îi cereau sfaturi asupra celor mai diferite probleme personale, creștinești, de adunare etc. Un mod binecuvântat în care a lucrat în această perioadă, a fost prin scrisori. Multă îmbărbătare a adus credincioșilor din România pe această cale. Era fericit ori de câte ori putea să citească vreo câteva rânduri de la unul dintre cei cu care a lucrat în primul pătrar al acestui veac în țara lui, de la cei care au fost primele roade ale descoperirilor pe care i le-a făcut Dumnezeu din Biblie, precum și de la urmașii acestora. Se bucura de asemenea foarte mult când vreun creștin din țară sau de pe orice continent i se adresa ca aceluia care i-a pus prima dată în mână Cuvântul lui Dumnezeu, prin care l-a cunoscut pe Mântuitorul. S-a bucurat mult de scrisorile primite din partea unui credincios, care îi amintea cu patos de minunatele zile petrecute în 1923 la biserica „ Cuibul cu Barză” și mai ales la adunările de marți și joi seara ținute în școala din apropierea acesteia. A fost adânc mișcat de cele câteva scrisori trimise de Emil Constantinescu din care afla noutăți din țară, despre mersul lucrării lui Dumnezeu în România, despre familia fratelui său Gheorghe Cornilescu care trecuse la Domnul, fără să-l fi văzut vreodată timp de 45 de ani... Amintiri plăcute i-au readus înaintea ochilor scrisorile trimise de unii dintre primii oameni câștigați pentru Dumnezeu prin lucrarea pe care o făcuse în țară. De asemenea, mențiunile pe care Vasile Teodorescu le-a făcut în unele din scrisorile acestora, i-au reamintit anii dinaintea primului război mondial. În multe din aceste scrisori și în altele trimise de persoane mai puțin cunoscute, era invitat mereu să viziteze țara în care s-a născut, adunarea la temelie căreia a pus prima piatră. Toate chemările lor au rămas fără răspuns! Atunci nu înțelegeam de ce, cu atât mai mult cu cât eu însumi i-am făcut nu numai o invitație, ci i-am arătat și posibilitatea efectuării ei, inclusiv grija de cele materiale. Acum însă înțeleg de ce nu s-a putut și că așa cum a îngăduit Dumnezeu a fost mai bine. Cu siguranță însă că cel mai mult l-a impresionat și l-a tulburat scrisoarea plină de disperare scrisă de o credincioasă

după moartea fratelui său Gheorghe Cornilescu. îi sunau în urechi vorbele puternice care ziceau: „Dv. să vă amintiți ce răspundere aveți fațade sufletele noastre, fiindcã la casa ziditã de Dv. am venit sã ne adãpostim... Amintiți-vã cã sunteți român și cã viața noastră are atãta nevoie de binecuvântãrile Evangheliei, ale luminii spirituale... Acestei țãri îi sunteți dator prin naștere sã-i slujiți cu toatã trecerea pe care o aveți în locurile cerești și cu toate darurile Dv.” Nimic mai mișcãtor decãt aceste cuvinte din inimã! Cu siguranță cã nu exista credincios din România care sã nu fi gãndit la fel. Douã lucruri erau însã potrivnice acestei dorințe arzãtoare a credincioșilor romãni: mai întâi faptul cã Dumnezeu a vrut altfel și în al doilea rând, starea sãnãtãții aceuia care rãmãsesse în mintea și în inima lor „ca un vulcan”, care abia împlinise 30 de ani cãnd i-a pãrãsit. Acum însã avea 70 de ani, fusese sortit morții de medici încã de la 50 și numai harul lui Dumnezeu l-a pãstrat pentru credincioșii din țara lui adoptivã și într-un fel și pentru romãni, pãnã la frumoasa vãrstã de 85 de ani. Nu s-a lãsat însã impresionat de nici o chemare, oricãt a fost ea de entuziastã sau deznãdãjduitã. O viață de om și încã una foarte lungã, trãitã exclusiv în slujba lui Dumnezeu, îl învãțase cã singur Dumnezeu este Cel care face lucrarea, cã pentru aceasta El Se poate folosi de unul sau de altul, iar uneori de nici unul. Adesea regreta cã nu a învãțat mai devreme acest lucru, pentru cã ar fi fost scutit de multe necazuri și ar fi putut fi mai de folos Domnului. Ceea ce noi greșim din neștiință, dar de bunã credință, El corectează în viețile noastre și în istoria Adunãrii lui Dumnezeu, de care este legatã lucrarea noastră. Aceasta este o învãțãturã de seamã pe care Domnul l-a învãțat pe Dumitru Cornilescu și prin care El ne învãțã și pe noi. De asemenea, se bucura de scrisorile fraților credincioși romãni de orice denominație, din țara sa și de peste hotare. I-au scris mai ales romãni credincioși din Europa occidentalã, iar mai târziu, în condiții deosebite pe care le vom expune în continuare, i-au scris mai mulți credincioși din America.

O altã ușã deschisã – America

„...mi se deschisese acolo o ușã în Domnul.” (2Corinteni 2:12)

Dacã Dumnezeu închide o ușã undeva... El deschide alta... Cu voia Lui unele uși pot fi închise o vreme pentru slujitorii Lui, dar Dumnezeu are totdeauna „o ușã deschisã pe care nimeni nu o poate închide...” (Apocalipsa 3:8). Dumitru Cornilescu îndeplinea toate condițiile pe care le cere Dumnezeu pentru aceasta: „...cãci ai puținã putere, și ai pãzit Cuvântul Meu, și n-ai tãgãduit Numele Meu...” (Apocalipsa 3:8). Dupã ce a trecut de 70 de ani, Dumitru Cornilescu s-a hotãrât sã îtrerupã orice activitate și sã se odihneascã ultimii ani pe care îi mai avea de trãit. Odihnã binemeritatã!... Putea însã un spirit așa de viu sã mai aibã odihnã? Desigur, nu! Cu ocazia uneia din cãlãtoriile sale în Europa, fratele Dãnilã Pascu și soția, din Cleveland, Ohio, Statele Unite ale Americii, au vizitat pe Dumitru și Anna Cornilescu, la ei acasã, în vara anului 1960. Locuiau încã în vila lor de lângã Montreux. Au discutat, s-au bucurat și mai ales frații din America au fost impresionați sã audã prin viu grai lucruri pe care cei mai mulți credincioși le știu numai din citite: nemuritoarea povestire a tinereții lui Dumitru Cornilescu - „Cum m-am întors la Dumnezeu și cum am spus și altora.” Din pãcate nu li s-a putut oferi un exemplar din aceastã broșurã, pentru cã autorul ei nu mai avea nici unul. Spiritul practic american a fost însã la lucru. Ea a fost descoperitã curãnd în casa

unui frate din Iugoslavia și publicată apoi în editura Luminătorul a Bisericii Baptiste Române din Cleveland. Această cărțuție a provocat în rândurile baptiștilor români din America dorința de a cunoaște personal, la ei acasă, pe „omul lui Dumnezeu care ne-a tradus Biblia în cea mai frumoasă limbă română”, cum scria fratele Dănilă Pascu în ediția americană a acestei broșuri. Din nou spiritul practic a fost la lucru, spre binecuvântarea a sute și mii de frați români de peste ocean. În vara anului 1964, pe când se găseau la Geneva la un congres internațional, Dănilă Pascu și soția au vizitat din nou familia Cornilescu, de această dată invitându-i să facă o vizită de câteva luni, credincioșilor români din nord-estul Statelor Unite ale Americii. Invitația nu a fost acceptată. Toate planurile neobositului lucrător erau să se odihnească, iar nu să călătorească și să lucreze. În anul următor, Dumitru Cornilescu și-a pus în aplicare a doua oară, planul de a se pensiona, Mutându-se din vila sa, într-o casă mică, exclusiv pentru odihnă. Avea 75 de ani. Din nou a refuzat invitația de a merge în America; însă la insistențele fratelui Dănilă, a consultat un medic, și apoi pe al doilea; dar aceștia nu l-au încurajat deloc să facă o călătorie așa de lungă și obositoare. I s-a explicat că promisiunile făcute de americani, că se va putea odihni în America, nu se vor realiza: Acolo viața este prea trepidantă, americanii prea întreprinzători și o astfel de călătorie v-ar putea fi fatală”, spuneau ei. A refuzat din nou! Iată însă că la 1 septembrie 1965 urma să aibă loc la Detroit, Convenția Baptiștilor Români din S.U.A. Creștinii americani voiau măcar să-l vadă pe legendarul Cornilescu la convenția lor. "nu vei avea nici o obligație... Să Fi văzut și atât", i se spunea mereu. Cuvintele celui de-al doilea medic din Europa, care îl văzuse ultima dată, îi sunau în urechi: Americanii nu în vită pe nimeni degeaba... Vei locui într-un oraș mare, cu zgomot, cu smog... Vei fi exploatat la maximum... Vei fi ținut treaz pana la miezul nopții cum fac americanii... Vei muri acolo, iar noi avem nevoie de Dv. aici în Europa, la Dv. acasă..." Mesaje telefonice și scrise nu conteneau să sosească, cu aceeași întrebare din ce în ce mai insistentă: „Vii?” Al treilea doctor consultat asupra oportunității unei asemenea călătorii în starea în care se afla, a fost nu numai de părere să meargă, ba chiar arătându-se entuziasmat, îi spunea: „Arfi o greșeală să pierdeți o asemenea ocazie unică. Iată aici medicamentele necesare pentru cele 3 luni și Dumnezeu sa vă aibă în paza Sa !” Dar mai erau numai câteva zile până la convenție, iar familia Cornilescu, care de 25 de ani nu părăsise niciodată țara, nu avea pașapoarte noi, ci tot pe acela în care soția era trecută alături de soțul ei. Intervenții de sus, intervenții din partea unui senator american, bagaje făcute în grabă și Dumitru Cornilescu a ajuns în America cu 3 zile înainte de convenție. Tot ce-i spusese primii doctori s-a întâmplat întocmai: călătorii una după alta, adunări repetate, unele până la miezul nopții, predici nenumărate, căldură, hrană diferită, suprasolicitare și multe altele pe care ei nu le-au prevăzut. Dar și al treilea doctor a avut dreptate: Dumnezeu l-a avut în paza Sa și a fost o posibilitate unică pentru creștinii americani să se întâlnească cu un frate atât de deosebit. A vizitat adunările baptiste din Cleveland, Detroit și împrejurimi, pe cele din Canada; a predicat în adunări, în case, la întâlniri frățești, în tabere de vară și în alte locuri. A fost pus de mai multe ori să vorbească la radio... I s-au cerut mereu articole pentru a fi publicate imediat sau după aceea în revistele creștinilor români din America. Trei luni de activitate neobosită, care l-a înviorat. Era o activitate pe măsura lui la tinerețe, dar Dumnezeu când vrea să facă o lucrare, poate să întărească pe aleșii lui ca „vulturul”. După 3 luni de activitate neobosită s-a întors acasă sănătos și a continuat să lucreze pentru cei din țara lui adoptivă, încă 10 ani.

Din nou acasă... la lucru

"Domnul... va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă." (Isaia58:11)

Întors din zgomotoasa Americă în patria adoptivă - Elveția, viața și lucrarea lui Dumitru Cornilescu au cunoscut un nou impuls. Două lucruri au contribuit îndeosebi la aceasta: dorința lui nestinsă de a face ceva pentru poporul român și îmbunătățirea stării sale fizice. Călătoria în America l-a făcut să înțeleagă că și dacă nu se va mai putea întoarce vreodată la poporul său, pe care l-a iubit și îl mai iubea încă cu o dragoste înflăcărată, Dumnezeu poate să-l folosească încă pentru românii de peste hotare, iar prin radio, pentru cei din România. Experiența călătoriei în America, binecuvântările primite prin ea de alte persoane, ca și cele pe care le-a experimentat el personal și soția sa, l-au făcut să reconsidere planurile sale de viitor și să se gândească la noi proiecte. La aceasta a contribuit apoi faptul că dăduse jos proteza care atâția ani îl împiedicase să facă ceea ce considera că este chemarea sa - să scrie. Și acum iată-l din nou putând să scrie... A făcut-o cu precauție în ultimii ani și fără nici un menajament în timpul călătoriei în America. Și în loc să se simtă obosit sau neproductiv, a constatat că se bucură de o vigoare binecuvântată pentru el și pentru alții. Înainte de plecarea sa din America, fratele Thomas Todor din Hollywood, California, îi scria: „Am dori foarte mult să vă a vedem cu noi, aici, în California, pentru o lună sau două. Nimic nu ne-ar face mai fericiți decât să vă avem cu noi pentru a ne bucura de părtășie frățească în casa noastră. Să vă conduc să vizitați frumoasa Californie, și mai presus de toate să avem împreună părtășie cu frații și surorile în Domnul Hristos din această parte a Americii. Am stat de vorbă cu mai mulți frați care au avut ocazia să vă asculte și care mi-au povestit despre binecuvântările de care au avut parte în acest fel.” Thomas Todor îi face apoi invitația de a veni în mod special în California, cu altă ocazie, dacă nu putea rămâne în continuare în America. Dar Cornilescu nu a rămas și nici nu s-a mai întors. La numai două săptămâni după plecarea lui către casă, am avut eu însumi ocazia să vizitez S.U.A. și să aflu în mod direct despre impresia puternică pe care a lăsat-o în urma lui și despre binecuvântările primite prin el, de românii din jurul Marilor Lacuri. I-am scris atunci o scrisoare de apreciere pentru rolul pe care l-a avut în propria mea educație creștinească, a părinților mei și a întregului neam românesc. Totodată i-am făcut în mod insistent invitația de a vizita România, arătându-i cât de mult este dorit acolo, cât de necesară și de binecuvântată ar fi o asemenea vizită, mai ales acum, când asociatul său în lucrare - Tudor Popescu trecuse la Domnul, între altele i-am scris așa: „Cărțile Dv. au reprezentat primele manuale pe care mi-am făcut educația religioasă... Biblia tradusa de Dv. constituie baza renașterii spirituale a multor români după primul război mondial și până în prezent. Ea a reprezentat o cotitură nu numai în rândul cărturarilor și celor interesați de religie, ci și a multor oameni din popor. Mama mea a învățat să citească numai ca să poată citi Biblia. Prin limbajul simplu, precis, revelator al Bibliei tradusă de Dv., Dumnezeu a pus la îndemâna acestui popor planul Său de mântuire pentru oameni, și a contribuit la formarea spirituală a poporului nostru.” În scrisoarea de răspuns și-a exprimat, cu modeste caracteristică, mulțumirea pentru aprecierile aduse, dar a refuzat proiectul unei vizite în România, pe motive de sănătate. Într-un timp, amintirea călătoriei în America și rezultatele ei exprimate în scrisori de mulțumire și noi invitații îl fac să regreta că nu a stat mai mult acolo. Mai mult, este îndemnat chiar să se gândească la o stabilire definitivă în această țară, pentru anii care îi mai avea de trăit și de lucrat pentru Stăpânul său. Animatorul acestor propuneri și planuri este din nou Dănilă Pascu din Cleveland, care s-ar fi bucurat

să aibă condeiul și glasul binecuvântatului lucrător în via Domnului, la lucru pentru programul său de radio și pentru revista pe care o edita la Cleveland. Planurile au rămas însă numai planuri și după cât se pare neîmpărtășite de Dumitru Cornilescu. Țara lui adoptivă - Elveția ștersese urmele necazurilor și nemulțumirilor pe care le avusese în țara lui de origine. Devenise cetățeanul acestei țări minunate care i-a fost refugiu, câmp de activitate și adăpost binecuvântat pentru o jumătate de veac. De aceea, Dumitru Cornilescu s-a reîntors la viața lui obișnuită, la scrierile lui, la predicile sale în public sau la radio, la participarea sa la conferințe și întruniri creștinești din diferite case de odihnă și la părtășia cu Domnul său, cu soția și cu credincioșii cei mai apropiați. După întoarcerea din America, Dumitru Cornilescu a continuat să scrie predici și să le înregistreze pentru programul de radio creștin din Cleveland, condus de Dănilă Pascu. Și a făcut lucrul acesta aproape neîntrerupt până la sfârșitul vieții. Chiar în prezent, la câțiva ani după moarte, unele din predicile sale mai pot fi auzite la acest post de radio. Totodată, în revista baptiștilor români din America „Luminătorul”, predicile sale au fost publicate timp de câțiva ani după ce a vizitat această țară. În acest fel, el a scris peste 150 de predici scurte pentru radio, pline de harul mântuitor acordat de Dumnezeu oamenilor în persoana Domnului Isus, și de îmbărbătare sfântă pentru cei mântuiți. Multe din ele se ocupă de subiectele fundamentale ale doctrinei creștine. Altele sunt serii de predici înfățișând elementele de bază ale creștinismului, pe marginea unui text din Biblie. Înseși titlurile date predicilor sale sunt grăitoare prin ele însele. Astfel cităm: „Atrași la cruce”, „Mântuirea a fost desăvârșită”, „Răstignit cu Hristos”, „Noi avem un mare preot”, „Învoit cu Dumnezeu, părtăși ai slavei Lui”, „Biruința asupra lumii”, „Pot totul”, „Chemarea de Tată”. Dintre ciclurile de predici cu continuare cităm ciclul: „Naaman Sirianul” format din 16 predici, începând cu predica intitulată Nefericire strălucitoare”, care descrie starea nenorocită a unui general lepros și sfârșind cu predica: „fericita întoarcere acasă”, după ce a fost curățit de lepra lui. În acești ultimi 10 ani din viață a publicat de asemenea câteva zeci de predici și cuvinte de îmbărbătare în limba germană, pe care le-a folosit la desele lui întâlniri cu credincioșii din Elveția și cu cei ce îl vizitau din alte țări, precum și cu ocazia invitațiilor pe care le avea de a vorbi în case de sănătate. Prin intermediul prietenilor pe care și i-a făcut în America, Dumitru Cornilescu a fost descoperit sau redescoperit de alți credincioși din Europa și America preocupați de lucrarea pentru România. Astfel s-a întâlnit cu pastorul român stabilit în Franța - Jeremia Hodoroabă și cu Dr. Peter Trutza, stabilit în Florida, Statele Unite ale Americii. Aceștia l-au vizitat de câteva ori, i-au înregistrat mai multe predici pe bandă și le-au transmis prin posturile de radio creștine din Bonaire - Caraibe și din Monte Carlo - Monaco, în acest fel, nu numai creștinii români din America, dar și cei din România au avut ocazia să asculte o serie de predici transmise de Dumitru Cornilescu la radio. Vorbise ultima dată publicului român, în țară, pe când avea în jur de 30 de ani, cu înflăcărea unui deschizător de drumuri. Revenea acum, după aproape o jumătate de veac, cu profunzimea și calmul unei experiențe de octogenar, care umblase o viață întreagă cu Dumnezeu. Toți aceia care știau lucrarea pe care o făcuse, sau cel puțin faptul că el este cel prin care Dumnezeu a pus Biblia în „mâna poporului nostru, au fost mișcați de predicile lui domoale, blânde, dar pline de conținutul trăirii unei vieți de credință.

Recunoștință

"Fiindcă Mă iubeste – zice Domnul... îl voi sătura cu viață lungă, și-i voi arăta mântuirea Mea." (Psalmul 91:14,16)

Sunt foarte greu de descifrat mobilurile cele mai ascunse ale vieții și lucrării unui om al lui Dumnezeu ca Dumitru Cornilescu, care a făcut tot ce a fost cu putință să se ascundă, să nu-și etaleze lucrarea și să nu primească recunoștința oamenilor. Cel mai bun prieten al său și poate singurul prieten înainte de căsătorie, i-a fost însuși Mântuitorul. Lucrul acesta rezultă în mod evident din părtășia pe care a avut-o cu El toată viața, din felul de viață de deplină predare pe care a dus-o, precum și din mărturia puternică a predicilor și îndemnelor pe care le-a dat toată viața celor ce-l ascultau. Atât cei ce l-au cunoscut îndelung, cât și cei care au avut cu el doar convorbiri scurte, au rămas cu convingerea că el trăia o viață de strânsă legătură cu Domnul Hristos. Același lucru rezultă foarte evident din experiența de 35 de ani pe care soția lui a avut-o alături de el. Dumnezeu a voit însă ca o viață așa de lungă, plină de zbucium fizic și sufletesc și trăită într-o asemenea smerenie, să aibă parte de o frumoasă răsplătire nu numai în cer, ci chiar și aici pe pământ. Cea mai mare răsplătire i-au fost desigur, așa cum o mărturisea singur, anii liniștiți de după retragerea lui la Montreux. Aici, numai cu soția sa iubitoare, el mărturisea că a trăit cea mai fericită perioadă din viață. Dumnezeu a voit însă ca Dumitru Cornilescu să aibă și bucuria recunoașterii publice a lucrării sale pentru România și mai ales pentru lucrarea de a fi tradus Biblia și a fi pus-o în mâna oamenilor de pretutindeni care vorbesc limba română, în acest scop, Dumnezeu s-a folosit de inițiativa predicatorului român Iosif Țon. Găsindu-se la studii la Colegiul Baptist din cadrul Universității Oxford - Anglia, acesta a vizitat Societatea pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate, unde a citit corespondența avută cu România în anii în care Dumitru Cornilescu a tradus și tipărit Biblia. Cu această ocazie el a descoperit că Biblia lui Cornilescu împlinea 50 de ani de la apariție - în anul 1971. Totodată a aflat că autorul ei trăiește în Elveția. Mișcat de istoria palpitantă a traducerii și tipăririi celei mai mărețe cărți care a apărut vreodată în limba română, Iosif Țon l-a vizitat pe Dumitru Cornilescu în Elveția, în vara anului 1970. Cu această ocazie a aflat istoria fascinantă a unei vieți, a unei lucrări și a unei cărți care era normal să atragă în mod deosebit atenția unui om plin de inițiativă. Într-adevăr, Iosif Țon ia câteva inițiative. Mai întâi semnaleză apropiata aniversare la Societatea pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate, propunând sărbătorirea ei. De fapt, urma să aibă loc o dublă sărbătorire, pentru că în 1971 Dumitru Cornilescu împlinea 80 de ani. O coincidență frumoasă și o propunere de sărbătorire bine meritată pentru un lucrător zelos care s-a bucurat așa de puțin de recunoștința oamenilor o viață îndelungată! Iosif Țon a scris apoi un articol despre această dublă aniversare în revista "European Baptist" și o scrisoare pe care a multiplicat-o în 50 de copii și a trimis-o pastorilor din România ale căror adrese le cunoștea, în această scrisoare, ca și în cea trimisă lui Dumitru Cornilescu însuși, Iosif Țon spunea: "Pentru noi anul acesta trebuie să fie o deosebită sărbătoare, căci această aniversare cuprinde în ea evenimente de mare importanță." Inițiativa lui Iosif Țon a fost binevenită. Mai multe biserici din România și America, pastori și simpli credincioși au scris scrisori de adâncă recunoștință față de Dumnezeu și caldă apreciere față de traducător, pentru binecuvântarea pe care Biblia în traducerea lui Cornilescu a adus-o în viața lor, în particular, și în viața poporului român, în general. În scrisorile primite, credincioșii își exprimau aprecierea pentru acela care a pus în

mâna poporului român de pretutindeni Biblia, Cartea Cărților, Cuvântul lui Dumnezeu, în cea mai limpede și mai frumoasă limbă românească. Pentru două generații de oameni, Cuvântul Sfânt a fost cunoscut, gustat, citit în fiecare zi, așa cum l-a formulat sărbătoritul, cu tot harul cu care l-a umplut Dumnezeu, cu multă trudă, cu entuziasm divin și măiestrie literară neegalată. Ei menționau faptul că istoria creștină românească va păstra pentru totdeauna numele aceluia care a realizat marea operă de traducere a Bibliei în limba română frumoasă, scrisă pe înțelesul tuturor. Ei și-au exprimat convingerea că această lucrare măreață este scrisă în cer, în cartea faptelor. Mulți pastori, lucrători în via Domnului în țară și peste hotare, credincioși care citiseră Biblia în fiecare zi timp de aproape 50 de ani, au realizat cu această ocazie recunoștința pe care o datorează aceluia care își închinase viața iluminării poporului român, prin Sfânta Scriptură. Unii recunosc îndelunga lor nepăsare față de acela care le-a făcut cel mai mare bine pentru viața aceasta și pentru cea viitoare: le-a oferit Biblia, prin citirea căreia s-au întors la Dumnezeu și au primit în fiecare zi putere de viață prin recitirea ei. Cu ocazia primirii acestor scrisori, Dumitru Cornilescu are sentimentul restabilirii legăturii cu poporul său, simțământul reintegrării lui în neamul căruia și-a dedicat sufletul, talentul și energia tinereții sale. Culege astfel, deși mai târziu, roadele de recunoștință ale cititorilor săi români. Aniversarea este organizată de secretarul general al Departamentului de traduceri al Societății Biblice pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate, canon R.W.F. Wooton. La începutul anului 1971 acesta scrie lui Dumitru Cornilescu următoarea scrisoare: „Iubite Domnule Cornilescu, Cunosc numele Dv. de mai mulți ani, în legătură cu traducerea românească a Bibliei și am citit o serie de scrisori care se găsesc în arhiva societății, legate de această lucrare. Dar numai cu puțin timp în urmă am aflat, prin intermediu] Rev. Iosif Țon, despre împlinirea în curând a 50 de ani de la traducerea Bibliei și despre faptul că Dv. trăiți în Elveția. Aceste lucruri mi-au stimulat interesul în mod cu totul deosebit, și întorcându-mă la arhivă am aflat mult mai mult despre istoria traducerii Bibliei în românește și despre legăturile Dv. cu societatea noastră. Am fost puternic impresionat de cele ce am citit, de scrisoarea trimisă mie de Iosif Țon, descriind viața și lucrarea Dv., și de broșura „Cum m-am întors la Dumnezeu și cum am spus și altora ". îmi pare bine că va trebui să merg de două ori la Geneva în această primăvară. Sper foarte mult să am ocazia să vă întâlnesc..." Și într-adevăr, s-au întâlnit. Mai întâi în luna martie, când canon Wooton a cunoscut pentru prima dată pe Dumitru Cornilescu personal și apoi pe 5 aprilie, în ziua aniversării. Sărbătorirea aniversării s-a făcut în prezența membrilor Comitetului de traduceri al Uniunii Internaționale a Societăților Biblice, prezidat de Dr. Oliver Beguin - secretarul general al uniunii. Au fost prezenți de asemenea cu această ocazie: secretarul Societății Biblice Elvețiene, secretarul Federației Mondiale Luterane, secretarul Federației Bisericilor Reformate și alte personalități oficiale ale vieții creștine internaționale și elvețiene. Sărbătoarea a început cu un prânz dat în cinstea lui Dumitru Cornilescu la vestitul „Centre des rencontres", din localitatea Cartigny, de lângă Geneva. După prânz, canon R.W.F. Wooton a prezentat viața și opera lui Dumitru Cornilescu, a vorbit despre munca sa de traducător de literatură engleză creștină în limba română încă de pe vremea când era student la teologie în București și a expus aspecte din activitatea de 5 ani pentru traducerea Bibliei în limba română modernă. A insistat apoi asupra faptului că în acea perioadă, când era călugăr ortodox, el a descoperit din Evanghelie, pas cu pas, calea mântuirii și a căpătat singur, fără ajutorul cuiva, o viață nouă, o viață de legătură personală cu Domnul Isus Hristos. El a devenit astfel un om nou, un om născut din nou, înainte de a fi sfârșit să traducă Epistola către Romani. După aceea, cu optica nouă dată de calitatea de copil al lui

Dumnezeu, el a revizuit cele 4 Evanghelii și cartea Faptele Apostolilor deja traduse, și a continuat traducerea cu fiorul temerii de Dumnezeu și al dragostei nemăsurate față de nevoile spirituale ale poporului său nemântuit. Vorbitorul a arătat apoi cum la apariția traducerii, criticii vremii au caracterizat Biblia lui Cornilescu ca net superioară oricărei alte traduceri, fiind prezentată într-o limbă suplă și curgătoare, care lipsește oricărei alte traduceri; fiind expusă într-o limbă care vorbește înseși inimilor oamenilor". Pentru prima dată poporul român a căpătat astfel o Biblie în limba vorbită, înțeleasă de oricine fără nici o dificultate, împotrivirea născută în România față de mișcarea creștină determinată de lucrarea traducătorului, l-a obligat-pe acesta să părăsească țara în 1923 și să nu se mai întoarcă acolo, niciodată. Dar lucrarea începută de el a continuat în țara sa de origine - România, iar Biblia lui s-a răspândit între timp în milioane de exemplare la toți cei ce vorbesc limba română de pe tot pământul. De aceea autorul acestei traduceri a fost supranumit - Luther al României. După terminarea cuvântării sale, canon Wooton a înmănat sărbătoritului o diplomă prin care Dumitru Cornilescu este numit președinte de onoare pe viață al Societății Biblice Britanice, precum și o ediție de lux a ultimei traduceri a Bibliei în limba engleză, publicată de această societate. La sfârșit. Dumitru Cornilescu a vorbit în termeni impresionanți despre orele lungi de muncă neobosită pentru traducerea Bibliei și despre roadele binecuvântate ale acestei lucrări și și-a manifestat mulțumirea pentru recunoștința acordată. Aniversarea a fost menționată în presa elvețiană, sub titlul, "Martin Luther al României". A fost o aniversare de neuitat și o frumoasă răsplătire! Dar mai presus de toate, Dumitru Cornilescu s-a bucurat de conștiința lucrării împlinite și de rezultatele ei binecuvântate: câștigarea sufletelor românilor pentru Hristos. S-au împlinit astfel cu el cuvintele proorocului Isaia de la cap. 53, vers. 10-11: "...va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora." După această aniversare, octogenarul a continuat ca și înainte să scrie, să vorbească la radio, să participe la cursuri, să țină predici în case de odihnă. Dar vremea plecării sale la Domnul era aproape. După 4 ani, care nu s-au deosebit prea mult de cei anteriori în ceea ce privește prospețimea și activitatea pentru Domnul său, Dumitru Cornilescu a fost chemat acasă! Era 27 august 1975. Numai câteva zile înainte de moarte s-a simțit mai obosit și a avut dureri mai intense decât de obicei. Nu se neliniștea pentru sine, ci pentru soția care rămânea singură. Treizeci și cinci de ani fusese fericit alături de ea, iar acum știa că merge la Mântuitorul său iubit, fără ea. După dorința sa, a fost îngropat extrem de simplu și fără nici o publicitate. Cel care cândva, cu 50 de ani în urmă, răscolise o țară, pleca acum pe ultimul său drum, singur. Dar își făcuse datoria din plin. Nu așteptase recunoștință de la nimeni și pleca acum să primească răsplătirea veșnică a Domnului său, Căruia îi închinase toată viața. Iar rămășițele lui pământești se odihnesc în cimitirul din Montreux, vizitate zilnic de aceea care a fost în ultima parte a vieții lui, singurul sprijin pământesc, singurul prieten și confident - Anna Cornilescu. "Pe măsură ce-L cunoști pe Domnul Hristos, în veți să te cunoști pe tine însuși". D. Cornilescu

Partea a cincea

O viață sfântă - o cale de urmat

„Am fost răstignit împreună cu Hristos si trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” (Galateni 2:20)

O viață sfântă

„Perii albi sunt o cunună de cinste, ea se găsește pe calea neprihănirii.”
(Proverbe 16:31)

Dumnezeu are pentru fiecare din credincioșii Lui o lucrare; prin fiecare din ei are de transmis un mesaj. Ce anume? Când? Cât timp durează? Cât de important este? Răspunsul la aceste întrebări este treaba lui Dumnezeu. Rolul nostru, obligația noastră de oameni credincioși? Una singură: ascultarea! Atunci, la timpul când Dumnezeu ne pune într-un anumit loc, pentru o anumită lucrare, să fim gata să o împlinim. El este suveran să ne folosească pe fiecare așa cum crede El de cuviință, iar noi nu avem dreptul să comentăm hotărârile Lui. El poate să folosească pe unii din credincioșii Lui pentru o lucrare care să dureze toată viața, pe alții pentru o lucrare de numai un an, sau numai o zi!... Noi putem aprecia unele lucrări ca fiind foarte importante, iar altele mai puțin importante; unele foarte interesante, iar altele mai puțin; unele pentru care, împlinindu-le, ni s-ar cuveni o răsplată mai mare decât pentru altele. Dar toate acestea sunt gânduri și măsuri omenești. Pentru Dumnezeu însă contează un singur lucru: să faci numai ceea ce El îți dă de făcut, atunci când El te pune să faci, cu înțelepciunea și puterea pe care ți le pune El la dispoziție; iar când El te pune deoparte, să știi din nou să ascuți și să rămâi liniștit acolo unde a hotărât El. Nouă ne place să lucrăm, să facem multe lucruri, să le vedem roadele. Ni se pare foarte greu să stăm deoparte atunci când Domnul ne spune: „Acum, lucrarea ta s-a terminat.” Ascultarea se învață numai într-o viață de părtășie permanentă cu Domnul Isus. Așa ajungi să-I cunoști gândurile și dorințele, ce-I place și ce așteaptă El de la tine. Așa învățăm că El vrea mai mult să-L ascultăm decât să facem lucrări pe care nu ni le-a dat El. Mulți dintre cei care au cunoscut îndeaproape viața lui Dumitru Cornilescu și-au pus această întrebare: „Cum se poate ca un om al lui Dumnezeu ca el, care a înfăptuit o lucrare creștinească atât de importantă pentru o țară întreagă într-un timp record, să-și trăiască apoi tot restul vieții în anonimat, fără să mai realizeze lucruri la fel de izbitoare, deși a mai trăit o jumătate de veac?” întrebarea pare să fie îndreptățită și neînțelegeră justificată, pentru că discordanța dintre cele două părți ale vieții lui Dumitru Cornilescu nu se referă numai la lucrarea lui, ci chiar și la caracterul lui, la acea parte din personalitatea omului despre care știm că nu se schimbă. Cei 4-5 ani în care a tradus Biblia rămân pentru toți cei care l-au cunoscut, chiar și cei mai apropiați, o enigmă. Nimeni, nici chiar soția lui, nu știe multe lucruri cu privire la această perioadă din viața lui. Cum a fost posibil ca un singur om, într-un timp atât de scurt, să facă o lucrare atât de mare, de grea și de importantă? Niciodată nu se mai întâmplase așa ceva. Nu numai că a realizat această lucrare singur, într-un timp record și fără să aibă o pregătire specială, dar era și bolnav, nu știa ebraica, trăia într-o țară cu posibilități foarte reduse și mai ales era în necunoștință totală despre elementele esențiale ale mântuirii. Toate aceste curențe trebuiau rezolvate din mers și au fost rezolvate! Cum a fost posibil? Desigur că dacă privim la Dumnezeu ca autor al acestei lucrări, nimic nu mai pare

extraordinar. Dumnezeu cu resursele Lui, cu capacitatea Lui, cu dorința Lui de a aduce lumina în acest colț de lume cuprins de întuneric... și atât! Au urmat apoi câțiva ani în care călugărul solitar s-a manifestat ca un excepțional organizator, energic și efervescent. Ocupându-se de tipărirea Bibliei a avut de-a face cu oficialitățile din țară și de peste hotare, cu cele mai de seamă fețe bisericești, pe care a trebuit să le înfrunte fără compromisuri. După aceea a urmat lupta dusă pentru a-l lămurii și a-l convinge să se întoarcă la Dumnezeu pe însuși prietenul său Tudor Popescu. Apoi, împreună cu el, lupta și munca extenuantă pentru înfiriparea și întărirea bisericii lui Dumnezeu din România. În toată activitatea pe care a dus-o în anii aceia a fost neobosit, năvalnic, inepuizabil; un canal deschis prin care Dumnezeu își revărsa pe pământul spiritual al României tot belșugul binecuvântărilor Lui cerești. A venit însă un moment în care Dumnezeu a socotit că rolul lui Dumitru Cornilescu în această lucrare și în acest loc s-a sfârșit. De aceea l-a luat din țara lui, dintre puținii prieteni credincioși pe care și-i făcuse, din familia lui, din adunarea care abia se înfiripase și care avea atâta nevoie de el și l-a pus în alt loc. Din acel moment, viața acestui om al lui Dumnezeu intră în umbră: puțin cunoscută, puțin semnificativă! De ce? Pentru că așa a hotărât Dumnezeu! Lucru important și demn de luat în seamă este faptul că Dumitru Cornilescu a înțeles foarte bine voia lui Dumnezeu cu privire la el. Dumnezeu l-a scos din lucrarea pentru alții și l-a crescut pe el însuși, l-a maturizat, l-a copt. În suferințele unei boli fără leac, departe de toți frații și surorile de trup și în Domnul, departe de poporul pe care l-a iubit și pentru care a făcut atât de mult, fără să poată auzi măcar o slovă din melodioasa limbă românească, despărțit de toți și toate a avut minunata revelație a întâlnirii lui cu Dumnezeu, pentru alte rațiuni decât iertarea de păcate... Atunci când a apărut mare în fața oamenilor, nu era decât un învățăcel înaintea lui Dumnezeu. Iar atunci când a dispărut dinaintea privirilor oamenilor, când pentru ei se spune că nu a mai făcut nimic, a devenit un titan în aprecierea Celui Preaînalt.

O cale de urmat

„După ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.” (Iacov 1:12)

A rămas puțin de la el în afară de Biblie: un mănunchi de predici publicate în câteva broșuri! Cantitativ - foarte puțin! Sunt însă porțițe prin care aflăm ce a gândit, ce a crezut, cum a trăit Dumitru Cornilescu în această lungă perioadă a vieții lui; și despre aceste lucruri aș vrea să spun câteva cuvinte. Ajuns în Elveția prin forța împrejurărilor, el a trebuit să rămână acolo ca într-un fel de exil. Lăsase în țară totul. Era aici numai cu Domnul său, care i se descoperise ca Mântuitor cu câțiva ani în urmă, în liniștea și singurătatea unei chilii de călugăr. Dumnezeu l-a lăsat să spună și altora vestea bună a Evangheliei pe care o aflase, să arunce sămânța bună într-un pământ care o aștepta. Apoi l-a scos din nou din mijlocul oamenilor, l-a luat deoparte, ca să-l învețe miezul vieții de credință, o lecție care nu se poate învăța decât în doi. Cunoștea puțin atunci, dar Dumnezeu voia să-i descopere mult. „Experimentarea personală și intimă a harului lui Dumnezeu este singura temelie a vieții creștine”, scria el, și aceasta a fost temelia celor 50 de ani de viață care a urmat. Tot ce a lăsat scris este îmbibat de această realitate a vieții lui. puterea unei vieți de credință se arată în lupta cu vrăjmașul. Ea ne este dată în

orele de meditație, când facem liniște în noi înșine pentru a asculta glasul lui Dumnezeu." De la oameni învățăm să vorbim, iar de la Dumnezeu învățăm să tăcem. Cât de important este să știm și să putem face să tacă toate glasurile înăuntrul nostru, ca să se facă auzit numai glasul lui Dumnezeu și pe acela să-L ascultăm. Care sunt urmările acestei ascultări? Iată ce citim în meditațiile lui: „O viață de comuniune intimă cu Dumnezeu nu rămâne fără nici un efect: ea se traduce printr-o asemănare tot mai mare cu modelul divin; suntem transformați în chipuri asemenea Lui." „ Viața de comuniune cu Dumnezeu își răsfrânge binecuvântarea asupra întregii noastre ființe. Noblețea spirituală iluminează viața și o face să strălucească." „și ce izvoare de apă vie sunt în El! Iertare dumnezeiască și înfiere, pace, legătură cu Dumnezeu, firea dumnezeiască chiar, iată câteva din comorile acestei stări binecuvântate de care ne bucurăm aici. Și când ne gândim la ele, ni se înflăcărează inimile și cântarea înflorește pe buzele noastre." în toți acești ani pe care i-a petrecut departe de țară, Domnul Isus a fost pentru Dumitru Cornilescu nu numai un Mântuitor care l-a eliberat de un trecut păcătos, ci un prieten real și desăvârșit. Iată ce scrie cu privire la acest lucru: „în Isus găsim plinătatea unei prietenii adevărate, de fond... Eu am găsit în Mântuitorul meu un prieten căruia îi spun totul, cu care împart totul. Nu există nimeni în această lume mare care să merite mai mult ca El încrederea mea. Prietenia Lui mă umple de o fericire negrăită. Cum aş putea samă simt vreodată singur sau sărac alături de El?" Din părtășia acestei prietenii divine a învățat multe lucruri, pe care le-a menționat apoi în scrierile lui: „Rugăciunea este de fapt punerea noastră de acord cu Dumnezeu, pentru ca să atingem împreună cu El un țel comun ". Cât de puțini cunosc ce înseamnă în viața practică această „punere de acord" despre care vorbește el aici, această armonie care se realizează numai „împreună cu El", într-un „țel comun"... în viața de credință trebuie să știm să-L deosebim pe Domnul Isus Hristos de lucruri care nu sunt ale Lui, și să fim una cu El în lucrurile Lui. Fiindcă „este periculos să separăm problemele spirituale de interesele noastre trecătoare". „Acela care știe să se lege de Domnul Isus și să fie nedespărțit de El, nu se va găsi niciodată în impas." "Pe măsură ce înaintăm în viața de credință, învățăm să-L deosebim pe Domnul Hristos de toate celelalte lucruri." încă două lucruri importante în legătură cu viața de părtășie cu Domnul, găsite în meditațiile lui: Este imposibil să-ți faci provizii de har. El ne este dat din plin, dar numai pentru momentul prezent. "Nu există nimic mai delicat decât comuniunea cu Domnul Isus. Este suficient un lucru de nimic pentru a o tulbura." în prezența lui Dumnezeu, orice lucru din viața celui credincios capătă semnificație veșnică: „Credinciosul transformă toate experiențele vieții lui în valori veșnice: întocmai ca un arbore care își pregătește, din toate sărurile pământului, hrana sa." Dar care este drumul spre această viață de părtășie intimă cu Dumnezeu? Răspunsul lui este simplu și clar: "Există un singur drum care duce la legătura personală și la o încredere nelimitată în Domnul Isus: drumul ascultării!" Ce este ascultarea, Dumitru Cornilescu a învățat, desigur, de la prietenul său, Domnul Isus Hristos: „Și ce jertfă a fost pentru Fiul lui Dumnezeu să Se facă Fiul omului!... Parcă-Laudpe Tatăl zicând: «Du-Te, Fiule, și scapă pe păcătoșii pe care i-am pedepsit în mânia Mea! Pedepsa e grea, mânia împotriva păcatului e mare, dar Tu poți și trebuie să-i scapi din ea, prin moartea și sângele Tău!» și parcă îl aud pe Fiul răspunzând: «Da, Tată, vreau din toată inima, vreau să fac ce zici Tu. Ce vrei Tu este ce vreau și Eu.» Și pleacă El, Fiul lui Dumnezeu celpreaslăvit și preasfânt, da, pleacă și ia chip de rob și Se face Fiul omului." Trăind o viață de ascultare după modelul Domnului Hristos și prin El, Dumitru Cornilescu obișnuia să-și noteze scurte meditații și gânduri pe măsură ce le asimila: „A ști să ascuți de Dumnezeu înseamnă să fii de acord ca El să-ți coordoneze toate planurile tale omenești." "Acela care stă să

discute un ordin divin, nu este demn de numele de creștin." „Nimic nune îndreptățește să credem că Domnul Hristos ne va însoți în toate experiențele în care dorim să ne aventurăm. Din contră, noi trebuie să-L urmăm pe El, acolo unde vrea să ne ducă." "Acela care nu ascultă în viața lui de cuvintele Domnului Isus: «Nu vă îngrijorați de nimic...», să nu se aștepte niciodată să aibă pace în sufletul său." „Dumnezeu cunoaște drumul pe care ne conduce. Nu ar fi nepotrivit să nu ne încredem total în El, cu privire la viața noastră? Nu este nici necesar, nici important să înțelegem întotdeauna căile Lui! Să știm să-L ascultăm și El Se,va îngriji de tot ceea ce ne privește." „Este foarte important să știm să mergem cu Dumnezeu: fără să grăbim pasul și fără să rămânem în urmă." Cornilescu a mers la pas cu Dumnezeu, s-a odihnit la picioarele Domnului Isus. A trăit pe pământ cu seva pe care și-a tras-o din cer, și ea răzbate în tot ce a scris: "Domnul Isus nu vrea să fie pentru noi o idee abstractă, în care să credem doar, ci o Persoană vie, pe care în fiecare zi să o cunoaștem într-un fel nou, slăvit!" „Domnul Isus ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi înșine. El Se roagă în mod special pentru noi când ne simțim slabi și descurajați. El cunoaște toate greutățile pe care le întâmpinăm, toate pericolele care ne amenință și ne aude suspinurile." Ce privilegiu de a putea începe fiecare zi cu această siguranță și convingere: „Azi, Dumnezeu vrea din nou să mă binecuvânteze. Fără îndoială însă că binecuvântarea divină este deseori diferită de ceea ce neînchipuim sau dorim noi. Dar nu e mai puțin adevărat că toți aceia care se lasă în mâinile Sale binecuvântate, văd slava lui Dumnezeu. ...Ce mare iubire ne arată Dumnezeu că vrea să meargă cu noi în viață! Acesta este și numele pe care L-a dat îngerul Domnului Isus: Emanuel - adică Dumnezeu este cu noi. Isus este Dumnezeu și are toată puterea. Dacă merge cu noi înseamnă că toată puterea Lui merge cu noi, A tu-n-ci nu mai este nici o greutate în viața noastră în care El nu ne-ar putea ajuta. Dumnezeu] cel Atotputernic îmi făgăduiește să meargă cu mine! Cum aș putea șo văi să merg cu El?" "Domnul Isus merge cu noi nu numai ca Dumnezeu, ci ca Dumnezeu care S-a făcut om, a trăit pe pământ, și a trecut prin tot ce trebuie să trecem și noi, dar ca biruitor..." „ Viața este cu totul altfel când mergi cu Isus. El este un prieten bun care nu ne lasă niciodată singuri. .. Ia-ți locul la picioarele Domnului Isus!" Cel care împarte cu Dumnezeu viața lui de fiecare zi ajunge în armonie cu cerul și cu el însuși, reușind să se bizuie în totul numai pe Domnul, să nu se mai teamă de nimic, să-L slăvească și să-L înalțe înăuntrul lui pe Acela pe care L-a acceptat, nu numai ca Mântuitor, ci și ca Domn și Stăpân al vieții. Iată ce citim în scrierile lui Dumitru Cornilescu: „Isus, care a fost răstignit odată, este astăzi împăratul împărățiilor, Regele regilor, Domnul domnilor. El este Stăpânul și Cărmuitorul istoriei lumii; deaceeanue temem denimic, nici chiar atunci când ni se pare că vine potopul peste lumea aceasta, căci El liniștește furtuna și este Domn și Stăpân peste inimile noastre." „Dacă un suflet îl primește pe Domnul Hristos ca Stăpân și scop unic în viață, toate eforturile lui se coordonează în ordine și armonie spre acest țel." „Nu este totul să ai credință. Nu este esențial ca această credință să fie mare. Este însă foarte important ca slăbiciunea noastră să se bizuie pe puterea Mântuitorului și să se încreadă în EL " "Dacă Hristos nu este singura și cea mai importantă preocupare a mea, nu voi ajunge niciodată la plinătatea după care inima mea este atât de însetată." „ Ce durere pentru Mântuitorul nostru să ne vadă înaintând cu anevoie sub povara greutăților care ne apasă, în loc sale aruncăm asupra Lui!" O viață trăită în prietenie cu Dumnezeu i-a dat lui Dumitru Cornilescu o viziune nouă, pozitivă asupra multor lucruri. Care dintre noi nu știe, de exemplu, că ispita este un lucru rău, negativ, cel mai mare dușman în viața de credință? Sau că necazurile și împrejurările mărunte din viața noastră de fiecare zi sunt lucruri care ne trag în jos, ca un balast nedorit? Dar iată

ce scrie el: "Ce este ispita? Este ocazia oferită de Dumnezeu pentru a ne scoate biruitori asupra Celui Rău... Dumnezeu ne dă posibilitatea de a învinge exact în momentul în care dușmanul vrea să ne dea lovitură de grație... Să nu uităm că ispita, prin ea însăși nu este păcat, ci numai un prilej de izbândă... Să înaintăm în viață cu convingerea că este posibil să ieșim biruitori din toate cursele dușmanului nostru. Vom avea biruința pentru că ea ne-a fost asigurată în Domnul. Dumnezeu pune toată puterea Lui la dispoziția noastră, pentru a birui fiecare ispită. Nu este acest lucru minunat? Să ne luăm curaj ca să biruim cu bucurie în fiecare zi." „ Toate ispitele noastre au asupra noastră efectul pe care noi îl acceptăm. Dacă le privim ca pe niște nenorociri, ele ne vor doborî. Dacă, din contră, le vom vedea ca pe niște ocazii de a pune la încercare credințioșia lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos, elene vor umple viața de o mare bucurie." „împrejurările mărunte din viața noastră de toate zilele sunt amănunte pe care, într-o zi, Dumnezeu le va uni; ele vor constitui o operă măreață: perfecționarea caracterului nostru creștin! Vom fi mirați de valoarea pe care o vor căpăta greutățile pe care le-am întâlnit aici, jos, pe pământ. Ele sunt instrumentele transformării noastre după chipul și asemănarea Domnului Isus. Să nu pierdem din vedere acest lucru și să nu privim nici oamenii, nici împrejurările în care ne găsim, dintr-un punct de vedere omenesc. Ațintindu-ne privirile asupra scopului veșnic, să devenim copii ai lui Dumnezeu fericiți, purtători de biruințe în orice împrejurare... Prin suferințe, dragostea lui Dumnezeu ne conduce spre maturitate și frumusețe spirituală." în loc de ispită - prilej de izbândă... în loc de nimicnicia vieții de fiecare zi auzim de perfecțiunea caracterului creștin, de fericire, biruință, frumusețe spirituală, dragostea lui Dumnezeu. Acestea sunt gândurile lui Dumnezeu, mesajul Domnului Isus Hristos. pentru timpul în care avem de trăit pe acest pământ. Dumitru Cornilescu a fost înainte de toate un evanghelist. Predicile lui erau simple, clare, curate, îți aduceau vestea bună a iertării în forma cea mai apropiată de sufletul omului împovărat de păcate. Cineva care l-a ascultat vorbind a spus despre felul cum vorbea: "Mesajului este limpede ca apa de izvor de stâncă, continuu, cristalin, de care te apropii cu încredere că nu va izbucni în clocote; răcoritor, dătător de liniște și asigurare." Ca evanghelist, mesajul lui era întotdeauna uimitor de simplu: "Domnul Isus a venit, a trăit și a murit pe pământ, fiindcă voia să caute pe oamenii pierduți... De la mieznoapte la mieznoapte, și de la apus la răsărit, cutreiera țara întotdeauna cu același gând: să caute suflete... în oriceclipă, în oricezi, El era gata să asculte necazurile oamenilor, căci El venise să caute pe frații Săi... Și după cum căuta sufletele când trăia pe pământ, tot așa le caută și azi. Și de-a lungul veacurilor El a căutat totdeauna să mântuiască sufletele oamenilor." Când adresa ascultătorilor chemarea la mântuire, la Domnul Isus, o făcea într-un mod foarte personal, individualizat, voind parcă să-l atingă pe fiecare în situația în care se găsea, și să-l pună față în față cu Domnul Hristos: „Cum te-a mai căutat El pe drumurile greșite ale vieții tale! Da, te-a căutat! Când erai bolnav în pat și stăteai înaintea porților veșniciei - ți-aduci aminte? - atunci El te căuta. Când te găseai în nevoia aceea - ai uitat? - și ai strigat către El ca să te scape și I-ai făgăduit că ai să te predai Lui - îți aduci aminte? - El te căuta! Când ai auzit o predică bună și ai simțit că te mișcă la inimă și ziceai: „Asta e pentru mine", atunci El te căuta! Când cineva ți-a pus în mână o foaie creștină, în tren, în autobuz, sau pe stradă, atunci El te căuta. Ți-aduci aminte când stăteai la mormântul acelei ființe iubite, când după moartea ei te simțeai singur-singurel pe lume și părăsit de Dumnezeu și de toți și ți se părea că viața nu mai are nici un rost pentru tine? Atunci El te căuta. Da, da, El te-a căutat de multe ori!" Sau: "Pe cine cheamă El la Sine? Pe cei trudiți și împovărați! Adică pe orice om, de orice limbă, de orice nație, de orice vârstă, de orice stare, numai să aibă nevoie de

odihnă. Pe cei trudiți să le dea ușurare. Pe cei împovărați să le poarte povara. Pe cei fricoși, cei ce au teamă, să le dea iertarea. Pe cei înlănțuiți de vreo apucătură păcătoasă, să le dea biruință și izbăvire din robia păcatului. Pe cei împovărați, cu răspunderi mari în casă, copii, afaceri, să-i întărească și să le dea odihnă în neliniștea lor. Pe cei împovărați care se simt singuri pe lume, să le dea prietenia și tovarășia Lui. Pe cei în deznădejde să le dea curaj și nădejde. Oricare ar fi povara ta, Isus te cheamă... El dă odihnă. El o dă fiecăruia personal, nu uita! El îmi dă mie odihna de care eu am nevoie și ție odihna de care tu ai nevoie." Predicile de evanghelizare pe care Dumitru Cornilescu le-a ținut după ce s-a întors la Dumnezeu, în perioada cât a fost în țară, erau pline de energia de care el însuși era cuprins. El punea înaintea oamenilor pedeapsa lui Dumnezeu dacă nu voiau să se întoarcă la El. Ar fi vrut parcă să se pocăiască toți, atunci, când le spunea el. În a doua parte a vieții lui, vorbea și scria cuprins de cu totul alte sentimente. Vorbea numai despre dragostea nesfârșită a lui Dumnezeu față de cel păcătos, despre bucuria și fericirea de care ai parte când îl cunoști pe Domnul Isus, despre viața de plinătate care urmează unei predări totale. Este adevărat cuvântul care spune că: "Din prisosul inimii vorbește gura..." El vorbea despre lucrurile de care îi era plină inima. Îl apropia pe păcătos cu dragoste, de dragostea lui Dumnezeu: „Prieten, se prea poate ca păcatele tale să fie roșii ca sângele, și vina ta să fie nespus de mare. Eu nu vreau să spun că păcatele tale sunt mici și că vina ta nu e mare. Dar numai una îți spun: dacăvrei să îți zugrăvești starea în care te găsești cu un singur cuvânt, poți să spui doar: sunt pierdut! Mai mult decât pierdut nu poți fi și nici mai puțin. Așa e! Dacă da, atunci vestea aceasta bună este tocmai pentru tine. Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. și așa ești tu, pierdut!... Iubitul meu prieten, ești tu pierdut? Atunci tu ești tocmai bine venit la Isus!..." Sau: "Dumnezeul nostru nu este un Dumnezeu aspru și nemilos, ci un Dumnezeu care suferă când noi plângem și Se bucură împreună cu noi când suntem fericiți..." De ce vorbea el atât de mult despre dragostea lui Dumnezeu pentru cel păcătos? Pentru că ea este o dragoste cu totul deosebită, singura care poate naște dragostea păcătosului pentru Dumnezeu. Iată ce spunea Dumitru Cornilescu: „Dragostea față de Domnul Isus Hristos nu poate fi impusă. Ea se naște acolo, la cruce, când ochii păcătosului se deschid și văd imensitatea dragostei Lui!" Sau: „Isus ne iubește ca cel mai devotat prieten. Dragostea Lui nu depinde de valoarea noastră, ci este esența ființei Lui..." "Niciodată o ființă umană nu a strigat la Dumnezeu fără să primească răspuns..." "Mulți oameni când aud că-i caută Isus, fug ca de foc. Se tem de El. De ce? Pentru că își închipuie că Isus îi va mustra pentru tot ce au făcut în viață și le va citi pomelnicul tuturor păcatelor săvârșite. Și apoi, așa cred ei, vor începe o viață fără bucurie. Să fie oare adevărat? Nu! De o mie de ori nu!... Domnul Isus a venit să mântuiască, nu să piardă oameni. El vrea să-i facă fericiți, nu nefericiți. O, sărmăne suflet, numai fugi, căci El te caută numai ca să te facă fericit..." El prezintă oamenilor un Hristos care ne poate salva din orice stare, mângâietor, neschimbat în dragoste și credincioșie, care face totul pentru noi și în locul nostru: „Când în viață vin împrejurări grele, atunci Dumnezeu ne iese în ajutor. El ne ridică, ne ia în brațele Sale și ne ascultă plângerea. Apoi, fără să ne reproșeze nimic, El ne pune pe frunte sărutul Său, care mângâie și vindecă..." „Puterea păcatului care ne înfășoară este atât de mare, încât noi nu vom avea niciodată puterea să ne smulgem din el pentru a apuca mâna întinsă a Domnului Isus. Toate eforturile noastre vor rămâne zadarnice. De aceea, Mântuitorul S-a aplecat până la noi. A coborât între noi. El întinde spre noi mâinile Sale, într-un semn suprem de dragoste. Dacă le privim prin credință, le vom simți întotdeauna destul de puternice pentru a ne salva..." "Dacă devenim orbi cu privire la frumusețea lui Dumnezeu și insensibili la binecuvântările Sale, înseamnă

că un nor din viața noastră acoperă slava Sa. Cu toate acestea, El rămâne mereu același, neschimbat în dragoste și credincioșie..." „Când vezi un om care se căznește să devină mai bun prin eforturile sale, este de datoria ta să mergi la el și să-i spui: «Vino la Isus, vino și ai să vezi!...»" Dumitru Cornilescu pune mult accentul pe predarea totală, în brațele Domnului Isus, fără nici o reticență, pentru ca apoi să-L putem avea în totul pentru noi: „în fond, care este prețul unei vieți creștine? Singurul răspuns exact este: totul! Nu este suficient să-I dăm lui Dumnezeu jumătate, un sfert, sau trei sferturi din viața noastră. Nu! Domnul Isus pretinde să-I dăm inima noastră în întregime. Trebuie să-I dăm totul, pentru ca să primim totul. Numai acela care I se predă Mântuitorului în întregime este capabil să trăiască o viață creștină autentică. Unii se pot speria la gândul acesta... De aceea în viața noastră acest lucru nici nu a devenit o realitate; și nu este de mirare că ne-am oprit și nu mai suntem capabili să înaintăm." „Ce trebuie să înțelegem prin acest tot pe care Îl așteaptă Dumnezeu de la noi? Tot înseamnă foarte exact tot. Dumnezeu nu face joc de cuvinte." Pre-dându-I lui Dumnezeu în întregime viața noastră, binecuvântările care decurg de aici sunt nelimitate: „Secretul bucuriei creștine stă în a-L accepta pe Domnul Isus Hristos în inimă, în a-I acorda o încredere nelimitată și a asculta în totul de El..." Sau cum citim în altă parte: „Câți oameni sunt gata să cadă de oboseală în lupta pe care această viață o reprezintă pentru ei. Ah! Să nu uităm niciodată că, chiar acum, în momentul de față, Dumnezeu este lângă noi. El ne înconjoară din toate părțile și ne dă putere să trecem biruitori prin toate greutățile care se ridică înaintea noastră. Dumnezeu este deasupra noastră și ne binecuvintează. El este dedesubt și ne poartă în brațele Sale pline de dragoste și de har. La dreapta și la stânga El este sprijinul nostru. Dumnezeu este înaintea noastră și ne conduce pe drumul cel bun, ca să nu ne rătăcim. El este în spatele nostru, ca să nu rămânem în urmă. Poate, câteodată, privim cu îngrijorare la viitor. Să avem curaj la gândul că Dumnezeu S-a așezat între noi și viitorul nostru... El este ajutorul nostru în orice vine din partea oamenilor sau a propriei noastre inimi." Dumitru Cornilescu nu propovăduia numai un Hristos care a murit pentru păcatele noastre, ci unul viu, care trăiește pentru noi: "El ne-a făgăduit că va fi cu noi până la sfârșitul lumii. Fie zile de nenorocire, fie zile însorite, fie zile întunecoase; pururea și pretutindeni El este cu noi ca să ne ajute, să ne îmbărbăteze, să ne dea putere și tot ce ne trebuie în fiecare clipă. Să scriem și noi cu cretă pe perete în necazuri și în nevoi: «El este viu», «El trăiește» și apoi să ne vedem de drum plini de bucurie și de mângâiere." în alt loc, întâlnim aceste cuvinte: "Moartea L-a ținut numai o scurtă vreme sub puterea ei pe Domnul nostru iubit, pe Prințul vieții. La urmă a trebuit să-I dea drumul... De aceea atâta bucurie în văzduh, în cer și pe pământ... Viața a biruit! Biruința Lui este biruința noastră. Cum să nu săltăm de bucurie la această veste de biruință?... Da, iubiților, avem un Mântuitor viu!... Ștergeți-vă lacrimile voi toți cei întristați!" Am putea spune că o trăsătură dominantă a predicilor de evanghelizare ale lui Dumitru Cornilescu este bucuria, întâlnim în mod constant și din plin această idee în cele ce spunea și scria. Iată numai câteva exemple: „în Dumnezeu noi avem plinătate de bucurie. Psalmii s tul ne arată unde este adevăratul izvor al bucuriei când spune: «...îi adăpi din izvorul desfătărilor Tale.» Dumnezeu ne-a pregătit un șuvoi de bucurii multiple și variate, care nu trec odată cu lumea, ci durează veșnic. Numai Dumnezeu poate să ne dea adevărata viață: o viață de o profunzime și de o intensitate pe care cu greu ne-o putem imagina." „O, iubite, când Mântuitorul vine, nu zăbovi! Deschide-I, deschide-I repede ușa inimii tale! Fă și tu ca vameșul Zacheu: el L-a primit cu bucurie... Nu-L izgoni, căci izgonești fericirea ta; ba încă fericirea veșnică. Primește-L și vei avea fericirea... Hotărăș-te acum să începi o viață nouă cu El și vei avea o sărbătoare adevărată!... Zaci și

tu, prietene dragă, în carcera păcatului și a vinei nelegiuirilor tale? Ascultă vestea cea bună: Fiul omului a venit să te scape. Bucură-te și veselește-te!" "Dacă cineva care aude vestea aceasta are încă un Mântuitor mort, să se bucure, căci poate avea de acum un Mântuitor viu, iubitor și milostiv. Vino și tu, prietene, la acest Mântuitor minunat și bucură-te de toate binecuvântările pe care ți le dă El." „Un Mântuitor viu! Noroade, să ne bucurăm și să ne veselim!" "El arată oamenilor că această bucurie și fericire este deplină și-l însoțește pe cel credincios până în ultima clipă a vieții sale pe pământ, pentru ca să continue apoi, în chip desăvârșit, în veșnicie..." „ Vedeți, ceea ce nu poate da slava acestei lumi, dă Isus fiecărui om care-L primește. O fericire adevărată, deplină, adâncă, veșnică... Ea rămâne neclintită chiar și în clipa morții. Chiar și la moarte copiii lui Dumnezeu sunt fericiți, căci ei știu că pentru ei moartea înseamnă o mare moștenire. Ei intră într-o slavă și într-o fericire pe care nici un om nu a văzut-o, nici o ureche nu a auzit-o și nici la inima omenească nu s-a suit. Aceasta e fericirea pe care a pregătit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc." „Și când te gândești că fericirea aceasta pe pământ nu este nimic alături de fericirea care ne așteaptă sus în cer, în casa Tatălui ceresc! Ea e numai o arvună. Acolo nu va mai fi nici o urmă de păcat și vom vedea pe Isus față în față și vom fi asemenea Lui. O, ce fericire mare este aceasta!" „ Vezi, prietene drag, o asemenea fericire a pregătit Isus celor ce-L primesc ca Mântuitor; o fericire veșnică!" „Un izvor nesecat - iată ce trebuie să fie bucuria noastră în Domnul. Ea trebuie să crească mereu, să curgă din belșug, pentru a se vărsa, întocmai unui fluviu puternic, în marea veșniciei." În predicile lui Dumitru Cornilescu întâlnim ideea că mântuirea căpătată prin sângele Domnului Isus este veșnică și totodată desăvârșită: la ea nu mai este nimic de adăugat, nimic de scăzut, și nu poate fi anulată de nimeni și de nimic: „înțelegem acum, ce deplină iertare ne-a dăruit Domnul? El ne-a luat păcatele, le-a acoperit cu scump sângele lui Isus și nu le va mai ține în seamă în veci de veci." "Dumnezeu ori ne șterge vina, fără să putem face ceva din partea noastră, ori trebuie să pierim sub povara fărâdelegilor noastre... El ne iartă păcatele, fără ca noi să putem aduce sau face ceva. El poate să ierte, pentru că Isus a plătit totul..." „Nu știm ce ne va aduce viitorul. Dar știm cu certitudine un lucru care ne este de-ajuns: că dragostea lui Dumnezeu va birui." , Dragostea și credințioșia lui Dumnezeu cu privire la noi nu se schimbă. El își duce la împlinire planurile Sale, în ciuda împotrivirii și a păcatelor noastre." Am văzut că el vorbește de fericire în clipa morții, pregătită de Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc și totodată vorbește de viață veșnică în prezent: „...Mântuirea înseamnă să ai viață veșnică și viața veșnică începe aici pe pământ, din clipa în care primești pe Domnul Isus în inima ta." Viața lui D. Cornilescu a fost plină de modestia pe care numai cunoașterea lui Dumnezeu o poate da. El spunea: „Pe măsură ce-L cunoști pe Domnul Hristos, înveți să te cunoști pe tine însuși. " Și cunoscându-se pe sine, acest minunat om al lui Dumnezeu a căutat să rămână neîncetat în umbra Prietenului său divin pe care L-a văzut întotdeauna nespus de mare. Toată viața lui a căutat să-L facă cunoscut oamenilor pe Domnul Isus Hristos, așa cum L-a cunoscut el: „Prințul vieții", „Domnul vieții", prietenul desăvârșit..." în viața lui a învățat să meargă la pas cu Dumnezeu, să depindă în totul de El, să dea și să primească totul de la El. De ce? Ne mărturisește singur: „Noi avem nevoie de toate bogățiile dragostei și înțelepciunii lui Dumnezeu, căci numai o viață din belșug exercită atracție asupra altora."